

I V A A D A M C O V Á
36

K L A D N O

PŘEPIS BESEDY KONANÉ 5. LEDNA 2018

Iva Adamcová – Kladno 5.1.2018

První otázka se týká Zdeničky. Takže já ji řeknu, já ji položím a Zdenička ji zvedne.

Ivanko, prosím, mohla bys odpovědět, co všechno tento rok čeká nového Slunečnici, jaké projekty se dodělávají nebo začínají. Co všechno čeká všechny, kdo tam jezdí. A jak Slunečnice bude letos překlopena na neziskovou organizaci. Děkuji za vše tobě, Petrušce, Paulovi, Zdeničce, Danovi a všem nám. Ivet.

Tak Zdeni, povídej.

To je široká otázka. Na Slunečnici se toho bude dít hodně, protože vesměs na tu Slunečnici jezdíte vy. To znamená, že minulý rok 2017 nám ukázal, co by vás nějak zajímalo, co by vás bavilo. Jakým směrem bychom se měli nějakým způsobem v těch chvílích, kdy Ivanka už nepovídá a nedělá s vámi aurická sezení, tak jakým směrem bychom měli možnost naplnit ten váš odpolední čas, když třeba není ideální počasí. A chceme vlastně do těch setkání zařadit různé workshopy zaměřené na raw stravu, zdravé stravování, na bylinkaření, na práci s půdou. Takže koho třeba zajímá biodynamické zemědělství, pelmakultura a tyto oblasti. A třeba i práce s drobným zvířectvem, protože máme dneska na Statku chov králíků, chystáme slepičky, chystáme ovečky, pak budou pokračovat možná koníci. Ale k tomu samozřejmě budeme rádi, když nám pomůžete, že právě ten čas, který tam trávíte, tak můžete strávit i relaxem s námi na těch pozemcích, v těch zahradách s těmi našimi zvířaty. Takže určitě vás zapojíme - hrábě, vidle. Ale chtěli bychom také, právě do těch odpoledních částí dát workshopy - takže tvoření - kreslení, malování, tvoření z přírodnin. A když ty víkendy vypíšeme, tak už vám tam uvedeme jaký workshop bude. To znamená, že vy víte že pojedete na víkend, kde bude workshop na nějaké zaměření. A můžete si z těch termínů vybrat. Nepojedu třeba pátého března, ale pojedu až šestého června, protože prostě je tam ten kurz, který mě nějakým způsobem oslovuje.

Dotaz na vznik neziskové organizace. My jsme zjistili, že na Statek jezdí jenom skupina lidí, která poslouchá Ivanku, a která se pohybuje nějak v kruhu té naší veliké rodiny. Takže jsme se rozhodli založit neziskovou organizaci. Vznikla vloni v září, jmenuje se Statek Slunečnice, zapsaný ústav. Takže všichni budete jezdit do ústavu. //Smích// A jelikož všichni nějakým způsobem, výstavbou, provoz Statku pomáháte financovat - pomáháte tam fyzicky, finančně, různými dary - tak vlastně nás to k tomu i evokovalo, protože je tam i tok peněz, tak abyste i vy měli možnost sledovat tok peněz v neziskovce. Takže je otevřený i transparentní účet, abyste viděli pohyby těch dárců, a dalších akcí, které potom budou spojeny s centrem, protože jako nezisková organizace můžeme dělat různé programy na podporu nejenom tohoto společenství, ale na podporu vzdělávání dětí a dospělých - právě s tím zaměřením na přírodu. Takže i proto ta neziskovka vznikla, kdy máme vlastně podporu obce, města Louny, tak nějakým způsobem myslím, že nám i docela fandí, takže to je docela fajn. Tím, že tam jezdíte do toho prostoru, do Mnichova, tak já, když to pozoruji od dubna

předloňského roku, kdy jsem tam začala žít - tak to neskutečně tu obec jakoby pozvedlo. A tak jakoby to nahlodalo v těch lidech, kteří tam žijí: „Co se to tam děje? Co to tam je? Proč tam jezdí tolik lidí?“ A oni se zapojí do té společné činnosti. Vy vlastně pracujete na prostorách, které patří obci. A jdete a upravíte prostě pozemky, které vám nepatří, v radosti, a ti lidé jsou z toho úplně vykolejení. A musím říct, že v tuto chvíli vlastně více jak polovina obce jde s námi, že vlastně lidem, kteří tam žijí, tak jim to přináší radost, že ta obec začíná žít. I tohle je vlastně vaše energie, která tam přichází, a ti lidé jsou z toho nadšení, a začínají s námi sympatizovat. Víc než ze začátku, kdy to nebylo pro ně úplně příjemné. Říkali si: „Veliký objekt, teď tady bude spousta lidí, a bude tady bordel.“ A ono je to přesně obráceně. Takže i proto. A ještě tím, že jsme nezisková organizace, tak my se vlastně musíme i v rámci regulí zákona tak chovat. To znamená, že jakékoliv akce tam budou, jak na Statku, tak Ivančiny přednášky, tak vy vlastně jste přispívatelem na provoz Statku. A tu finanční částku, kterou vlastně dáte za besedu nebo za pobyt, tak je darem. Ne třeba úplně v plné výši, ale částečně ano. To znamená, že jakmile je to dar nad více jak tisíc korun, tak si ho můžete odečíst ze základu daní. To znamená, že kdokoliv z vás má tu možnost, tak my vám vystavíme potvrzení o přijetí daru, popřípadě darovací smlouvu, a můžete uplatnit odpočet. Což jste dříve nemohli, protože to byla jenom vlastně vaše soukromá záležitost. A takhle se to už stává pro vás i příjemnější. Statek může vlastně žít díky tomu, že takto přispíváte svým bytem.

Světelný kořen, to hodně lidí zajímá. Já jsem loni ten světelný kořen začala pěstovat v Mnichově. A je to druh batátu, je to taková zajímavá rostlina, řekla bych možná i bytost. A nás napadlo, respektive František Špatný s tím přišel, že bychom mohli zkusit udělat workshop na toto téma. Takže my jsme do toho jednoho březnového pobytu zařadili první workshop na to, abychom vás seznámili s pěstováním toho kořenu. A pak, nejspíš asi v květnu, bychom udělali druhý workshop, který bych pak vedla už já. A na podzim bychom vyzkoušeli sklizeň, že byste si mohli oňuňat ten kořen, ochutnat.

Je to rostlina, která obsahuje hodně křemíku, který potřebuje nyní tělo pro DNA, aby se vyvíjelo správně, jak má.

A chtěli bychom v rámci toho biodynamického zemědělství založit semínkovnu. To znamená, že by u nás byla semínková banka, můžete se potom do ní samozřejmě zapojit i vy. A vlastně by u nás mohl probíhat takový ten výměnný obchod semínek bez toku finančních prostředků, jenom že byste mohli věnovat semínka, a zase si z té semínkové banky vzít semínka, které vás nějakým způsobem oslovují. A máte tam i kontakt na toho člověka, který to pěstuje, a i nějaké informace. Takže tak nějak pomaličku bychom to mohli nějak více rozšiřovat. Hodně se budeme klonit k té přírodě a k tomuhle.

Já se chci zeptat, když to nemá daleko, bude možné si zaplatit jenom ten workshop?

Na Statku je 21 lůžek s tím, že od dubna máme naproti ještě u Ludřka nějakých 5 lůžek, takže maximálně 26 lidí, plus nějaká přistýlka. A vždy na ten workshop odpoledne

bychom mohli - tak jako jsme to udělali na ten světelný kořen - vzít o 15 lidí víc. A když to bude třeba nějaký workshop, který bude venku, tak i více lidí, že by to bylo se zapojením do nějakých činností. Takže to budeme řešit individuálně, a bude to tak, jak to bylo teď, že to bude zvlášť na tom e-shopu dané jako možnost se zapojit.

Jak to vyroste veliké?

Ten světelný kořen? Záleží, jaké má možnosti. Já jsem ho měla v sudu, on se nepěstuje v zemině, ale pěstuje se v písku, takže on tam neměl moc možností, takže ten největší vyrostl asi těch 60 cm jeden. Ale jinak uděláme dokumentaci. Já jsem tady chtěla poprosit ještě Irenku Lahodnou, jestli by přijela a zdokumentovala nám to. Protože si myslím, že spousta lidí nebude moc přijet, a chtěli by o tom jenom slyšet, takže bychom udělali zdokumentování. A Ivanka kořen ochutnala.

Ale pozor to bylo neuvěřitelné, protože já jsem zjistila, že už jsem to kdysi dávno jedla. Ale my měly obě husí kůži.

Ona nevěděla, že je to světelný kořen. Já říkám: „Tady něco máš, ochutnej.“

Neskutečný zážitek.

Pak mě napadlo, že bychom ho mohli pěstovat v zahradách, protože on se pěstuje v bednách. Takže Luděk, soused naproti, nám udělá bedny. A budeme pěstovat světelný kořen ve velkém, abyste si i vy, když přijedete, mohli dát třeba svačinu.

Já vám ještě k tomu chci říct takovou krátkou zábavnou historku, protože já v těchto oblastech, kde Zdenička je tedy hodně silná, tak já jsem úplně slabá, a vím fakt úplně hovno. Už tedy vím, co to jsou svejly a takovéto věci. A taky jsem se zapojila do určitých věcí, ale ještě mám veliké mezery, takže já se tak jakoby učím od té Zdeničky. A chci vám právě říct, jak jsem neznalá, jaké jsem trdlo. Protože my jsme tam měli pobyt, to bylo někdy v létě, a končili jsme a lidi ještě seděli. Dopoledne v neděli je to vždycky hezké, ještě než se všichni rozjedou pomalinku do svých domovů. A najednou se otevřely dveře a Zdenička říká: „Vedu vám indické běžce.“ Pozor, vy to možná víte, co to je indický běžec, ale já ne. A teď za ní šel pán. Takový asketa, vysoký, štíhlý, hubený a paní za ním, já myslela, že to jsou oni. Že to je kachna nebo nějaká husa, to jsem tedy vůbec netušila. Načež já říkám: „Tak pojďte dál.“ Vítáme je. Já myslela, že nám budou vyprávět o Indii, že tam někde běhali. Ale já jsem se pak k tomu samozřejmě přiznala, protože oni všichni valili oči, až jsem to pochopila, protože ten pán si pak sedl a já říkám: „Tak povídejte.“ A on začal vyprávět úplně s obrovským neštěstím v sobě, že tedy je vegetarián, a že získal před časem dva ty indické běžce, což jsou ty kachny, což jsem pak pochopila, co žerou ty slimáky a různě ožírají tu zahradu. Vidíte, jak vy jste znalí, a já ne. Mám tu hlavu totálně dutou, abych vám mohla dávat informace, které dávám, ale v těchto věcech se vůbec neorientuji. A bylo to tedy velmi zábavné. Načež z těch dvou kachen se už staly čtyři, a to už je pro ně problém. Oni by měli problém sníst ty dvě, těch se nemůžou zbavit, protože jsou oba dva vegetariáni, a ještě měli tak velkou zahradu na to, aby jim obhospodařili tu jen zahradu. A ty čtyři, to už bylo hodně. Takže z toho byl najednou nešťastný. A teď se bál, on tam přišel, že se bál dokonce darovat ty dva nebo tři indické běžce někomu, protože měl pocit, že když je daruje, a on je sní, že

bude zodpovědný za tu smrt toho zvířete. Takže to jsem mu vysvětlila, jak to je. Takže říkal: „Jé, mně se ulevilo.“ Já říkám: „A mně taky.“ //Smích// A už vím, co je to indický běžec, abyste věděli, jaké jsem trdlo. Budu se ráda učit s vámi. Takže až vždycky domluvíme, tak se pak něco hezkého dozvíme od Zdeničky, která tu permakulturu absolvovala nějakým způsobem, a určitě nás všechny jakoby něčím obdaří. A myslím si, že vy také někdo, kdo se o to zajímáte, že obdaříte i nás, protože o těch věcech určitě budete vědět víc. Ale ty plány, to co budeme dělat na Statku, tak se můžou tvořit samozřejmě i z vašich podnětů, protože ten Statek vám patří. Je to místo, které bylo vytvořeno námi všemi. Proto, abychom se tam dozvídali ty věci v pravý čas.

Tak začínáme. Konečně.

Zdravím Ivanko. Věřím, že se máte dobře. Těším se 2.12. na Otrokovice. Krátký dotaz. V knize Nové poselství z Prahy jsem na stránce sto narazil na existenci materiálu Poselství lidstvu. Je to duchovní škola z dánského Borupu. Jde o poselství Ježíše Krista. Našel jsem si to nyní na internetu. Jde o vesmírné lidi. Jsou v tom poselství správné informace? Nerad bych zbytečně bloudil. Prosím vás o názor, pokud o tom něco víte. Děkuji. Petr.

Já jsem tomu pánovi už odpověděla, ale tato odpověď je důležitá i pro vás, takže já vám ji teď přečtu. Pak budu mluvit a odpovídat u těch dalších otázek, protože tady potřebujete pochopit věci. Tím, jak planeta totiž letí a posunuje se, tak určité informace z dnešního pohledu dřív - dřív byly nejvyšší samozřejmě - všechno souviselo s Bílou magií, bylo na nejvyšší úrovni, ale bylo zakryto tou rouškou tajemnosti a vyzývání jednoho jediného a dokonalého, ale tak to není. Dneska se potřebujete posunout kousek dál. A už k tomu ty informace samozřejmě směřují. Takže si poslechněte, co jsem tomu pánovi odpověděla.

Péťo, vše o čem jsem vám kdy povídala, si zkonfrontujte s tím na co se ptáte, a budete vědět odpověď. Člověk z oblasti 3D není smrtelný, ale po pochopení kdo je přechází do vyšší dimenze stavu 5D, a nemůže se narodit ve vibracích na planetách 3D. Ale nyní je doba, kdy se části lidí otevírá Vědomí Božské. Naberou plnou časoprostorovou křivku vývoje a pochopí. To se stane úplně samo. Toto Vědomí se u jednotlivce musí sjednotit pod celou planetou. Ale ve stavu 5D se budete učit, že naše Vědomí je i na jiných planetách. Tedy mimozemské civilizace tady jsou a vždy byly. Jen člověk je neumí rozeznat a vidět. Uvidí je pouze ten, kdo je připravený. Naše planetární Vědomí přeletělo do vyššího stavu, a naše rodina v 5D nám tím pomůže. Zbortí se systém, ale bude nám pomoheno. A nepovažujte tyto civilizace za něco nadřazeného. Oni jen žijí ve vyšších stavech čaker, do kterých my směřujeme. Jsou ale naše celá a kompletní rodina. Podmínkou setkání je sjednocení Vědomí jednotlivce. Tedy stav druhého příchodu Krista. A to je, že se Vědomí planety dostalo do vrcholného bodu, a přechází do vyššího levelu, a naše Vědomí v 5D planetách nám s tím pomůže v pravý čas. Systém na planetě je před zborcením - jak peněžním, tak mezilidským a podobně. Vše, co je pod egoismem drsné, končí. Vše, co je čisté a pro všechny žije s lehkostí, tak mu Duch všechno usnadňuje. Vidíte, příkladem je skutečně život na Statku. Neberte, že ta bytost je tím Kristem. Je to celý stav vývoje planety. Žádné fanatismy. Žádné rozkřikování,

roznášení infa. Běžní lidé by byli v křeči, a ublížili byste jim, a i sobě. I já jsem přišla z planety vyšší a celou dobu čekám a připravuji informace populaci, která dozrála na tyto děje. A je zbytečné se tomu tak poddávat. Navíc kniha, o které mluvíte, je z pozice vývoje ještě bílá magie. Meditace, mystická stezka. Takže ti, co ji tenkrát převzali a zpracovali pro hmotnou složku, si to upravili do pozice obdivu zase k jediné bytosti. Ale i prohlášení, když si přečtete, budete vnímat nestranně, je to vše, o čem vám povídám, a ještě v bílomágovském oblečku. Přečíst, odložit. Starat se pouze o každodenní praxi vašeho obyčejného života. Jak být obyčejným člověkem. To úplně stačí. Ivanka.

On mi ještě odpověděl:

Děkuji za vaši odpověď, ta se mnou rezonuje. Ano, tak jsem to i vnitřně cítil. Právě ta bílá magie mě tam mátlá. Právě ta obyčejnost a pokora je ta nejlepší cesta. Děkuji. Petr.

Víte, bílý mág se ještě bude snažit nějakým způsobem usilovat o ten svůj vývoj. Ale vy ho máte nastavený, abyste přijali svůj každodenní život. Bílý mág se bude v určitou dobu nudit. Nebude mu stačit, že si žije jen svůj život. On potřebuje vyvinout to úsilí, které ho zdrtí. Takové to zachraňování světa. A tohle si musí každý prožít, jinak nepochopí. Takže se to vlastně děje dobře. To vy víte.

Krásný den ti přeji, Ivanko. Poslední dobou zažívám zvláštní stavy, kdy vše vnímám jakoby zpovzdálí. Dívám se na své tělo, cítím, že nejsem to tělo. Vidím to, a cítím to jinak. Vše kolem mě se děje samo, jen tělo koná. Někdy mě mýjí jakékoliv emoce, ať už je to radost či strach, prostě jsem. Jsem a mé tělíčko jede na sto procent. Pracuje, mluví, vaří, uklízí, ale všechno se prostě děje a mé myšlenky volně plynou, aniž by šly udržet. Je to past ega? Také ještě poddotaz. Máme agresivním lidem nastavit tělem hranice? Znamená to, že nemáme nechat, aby na nás křičeli a manipulovali s námi? S láskou M.

Tak první dotaz. Už jsem vám vysvětlovala, že hladinu myšlenkovou ovládá planeta, neboli Matka, neboli námi přeneseně Satan, hmota. A tím jste vedeni jak pejsek na vodítku. V okamžiku, kdy se budete takto cítit a přestanete mít ty výboje těla, které dříve existovaly, budete mít pořád hladinu myšlenek, ale už vás nebude ovlivňovat. Ony ty myšlenky jsou jakoby vzdálené. A když budete o samotě nebo nebudete mít potřebu vůbec se k nim přiblížit, tak to zkrátka těm myšlenkám nedovolíte. Ale první krok k tomu je skutečně, že si projdete různými těžkými nástrahami a zkouškami, a odoláte jim, než se dostanete do takového stavu. Protože všechno má svůj správný krok a každý schod se počítá. Je to jako když si vlezete do devítiletky, a jdete od první třídy až do deváté, tak v každém tom schodu je jiný úkol, který se máte naučit. V této oblasti ale ego někdy začne bésnit, a začne vám házet pochybnosti (v těch myšlenkách), jestli náhodou se neděje něco divně. On vás chce vyděsit. Najednou přijde takový zvláštní stav. Tohle vyděšení, tyto podvrhy jsou také součástí hmotného těla, které samozřejmě ví, že vy musíte být mistr, abyste se osvobodili. A tohle vám musí být úplně jedno. Takže přes tuhle malou zkratku vy potřebujete přejít. A pak nastane klid. Víte, dřív jste

prožívali sice obrovské radosti, ale také obrovská dramata. A jako samozřejmě, ego bude využívat toho, že to co jste považovali dříve za dobré, tak to vám jakoby bude podvrhovat ten pocit ztráty, že jste o něco přišli. Ne. Ideální stav vašeho původního Vědomí je rovná hladina bez vlnek. Tam budete prožívat tu blaženost trvalou. A vy se k ní všichni v určitém čase dopracujete, protože to máte nastavené. Do té doby ale ještě budou různé malé poryvy. To tělo se snaží ty poryvy dělat, a jsou to vlastně ty vlnky, o kterých mluvil pan doktor Tomáš, že každá ta vlnka zjistí, že je vším, když se ta hladina ustálí a zarovná se. A v té rozbouřené hladině si vy myslíte, že jste tou oddělenou vlnou. Přesně, krásně to pan doktor Tomáš vystihnul.

Tady je ještě jiný dotaz. Jestli máme agresivním lidem nastavit hranice. Ano. To už určitě víte. Musíte jim nastavit hranice, protože oni jsou vaše Vědomí. Tohle se učíte pouze v pokorné hladině. Bílý mág to neumí. Bílý mág chce být tak dobrý, a chce tak do nebe, a nesnese ani, aby si někdo druhý o něm myslel, že je špatný. Tam on trvá na tom, aby ho všichni obdivovali, v tom smyslu, že on je dobrý a představuje to dobro světa, ale sám útočí, a neví to. Takže takový člověk nebude druhému nastavovat hranici, ale bude ustupovat. Protože on bude o něm říkat, že je špatný, ale bude ustupovat, a tím blokuje i sebe, a samozřejmě i toho druhého. Stav nula, to znamená nestrannost, Jednota je, že už vím, že jsem Vědomí toho mého „spoluhráče“ nebo „protivníka“, ale on je i mé Vědomí, a já nesmím dovolit, aby se moje Vědomí roztrhlo. Ta hmota jeho těla hraje iluzi světa, kdy mi hraje různá dramata. Snaží se mě zmanipulovat nějakým způsobem, třeba něčím vydírat, a tlačit na pilu. A vy musíte umět říct ne, protože v tu chvíli vy víte, že on si ubližuje, že on neví, že dělá sám sobě to, co ho jednou postihne. Ta hmota má svůj časový dojezd. Důležité je, že nepodlehnete odporům svého těla proti ději jeho těla. To je základ. Pak se Vědomí neroztrhne. Takže ano, nastavit hranice. Nedovolit to tomu člověku. A někdy můžete docela zahrát i opravdu takovou hru, kdy on z toho bude překvapený. Přesto bude vědět ten člověk, že jste to s ním mysleli dobře. On to bude cítit, že vlastně jste mu pomohli v tu chvíli. On vám to pak třeba za nějaký čas řekne.

Já si pamatuji, u nás na Statku byla jedna paní ze Slovenska a říkala, že má kamarádku, a že ji nastavila jakoby hranici, a ona odešla. Řekla: „To jsi mi nikdy neměla říkat. Já už tě nechci nikdy vidět.“ A byly to velmi dobré kamarádky. Léta spolu kamarádily. Já jsem se smála a říkám: „Neboj se. Ona se vrátí. Protože to co dělala tobě, a to co ty jsi ji nedovolila, to bude dál dělat druhým, ale tam zažije obrovské, ale obrovské útoky a dramata. A ona se ti vrátí, protože tehdy pochopí, že jsi to s ní myslela dobře.“ A ona se usmála a říká: „Ono se to už stalo.“ Ano. Tam si smíte prohlédnout, jak to pracuje. Vždyť je to Jednota. To by ani jinak nemohlo dopadnout.

Před sedmi lety jsem změnila zaměstnání. Jsem úředník. Pracuji na staré radnici v Šumperku. Mám zde v kanceláři zajímavé stavy, něco cítím, tělo to vnímá jako chlad. Druhá kolegyně to vnímá jako lehké mravenčení po těle. V kanceláři je opravdu teplo, a já se zde nachladím a celých sedm let mám chřipkové stavy. Probíhá to tak, že si sednu k pracovnímu stolu, za chvíli cítím chlad na levém stehnu. Tak si stehno přikryji dekou. Pak cítím chlad pod levým kolenem. Tak si ho přikryji dekou. Za chvíli cítím

chlad na pravé kyčli. Tak si ji také přikryji. Po chvílce cítím chlad na pravém lokti. A pořád se do mě snaží dostat nějaká energie. Můžeš mi, prosím, říct svůj názor? V okolí radnice je několik míst, kde bylo moc ublíženo v čarodějnických procesech. Už si nevím rady. Chodím do práce nadopovaná prášky. Kolikrát celý víkend proležím, potím se, aby ta zima ze mě odešla potem pryč. Do práce chodit musím, protože jsem jediná, která má pravidelný příjem pro rodinu. Mám teplé oblečení, spodky pod kalhotami, kožené kozačky mám celý den na nohou, přesto pořád chlad a chlad. Pak už svaly i klouby fyzicky bolí. Někdy tomu nadávám, ať to jde domů. Někdy to hladím. Soucítím s jejich utrpením. A celých sedm let nežiji, ale přežívám. Pracovat v chřipkových stavech, kdy člověka bolí tělo, potí se a je unavený je náročné. Je to druh platby? Pokud by bylo třeba se podívat v čase zpět či něco podobného, souhlasím. Děkuji, že ses k nám vrátila a učíš nás.

Tak. To je dobrý dotaz. Už jsem vám vysvětlovala, a dokonce je to nahrané včera v Ústí, a už jsem o tom docela mnohokrát mluvila, že člověk, který je 3D, je tak zvané roztržený. On ještě zažívá stav Duše, která do té doby musí být tím základem, než zjistí, že se sjednotí do stavu Ducha. Ano, že jste vše. Každý z vás musí načítat stoprocentní Vědomí celé planety. To znamená, souhlasit se vším, přesně tak jak se to odehrává. K tomu je dlouhý proces. Do té doby jste takzvaně oddělení. Žijete v dualitním světě. To znamená, že jestliže ten člověk zemře, a jeho tělo ještě má nějaké odpory k něčemu, k čemukoliv, vy víte, že už i k situacím a i k poryvům lidských těl, tak když v tomto stavu umírá, tak se dostává do takzvané pasti zpětného vězení, kde jsou zase úrovně, přesně tak jako máme tady samozřejmě, jako na povrchu planety. To je to samé. A tam si dál žije iluzorní čekací dobu, na to, než se znovu inkarnuje. Ale to ještě je oddělený člověk. Pokud je ve stavu na planetě, a ten člověk je už hodně citlivý, už má v sobě hodně, já tomu budu říkat obyčejnosti, ale je to to Božství, které vy vlastně načítáte, ale přesto ještě odpory má, tak je na jistých místech, kde byly prožitky velmi drsné a násilné (ta hmota má totiž svou paměť, ona produkuje tyto poryvy), takže třeba každý bílý mág nebo černý mág, kdy už v sobě má hodně obsahu Božství, tak ho tyto poryvy těch míst otravují. On se nebude na těchto místech cítit dobře, protože on ještě sám ty odpory má. Takže ta hmota toho využívá, té rozdělenosti. Jestliže se sjednotíte, a ustanou poryvy vašeho těla, a projdete všemi zkouškami, aniž byste se nechali chytit hmotným pánem, hmotným Vědomím, tak už vás to neotravuje. Ale dělá to vaše tělo. Vaše tělo využívá té citlivosti, protože vás ještě ovládá, a pokud pozor, se mu daří, aby ten člověk byl v odporu, aby odmítal, že je mu zima nebo, že má chřipku, pozor, to všechno přidává na síle toho hmotného Vědomí, tak ten člověk je tímto skutečně vláčen. Jestliže se budete třeba někdo z vás něčeho bát, pořád to někde budete vidět. Cokoliv budete odmítat, všechno se vám bude dít. To vám vystoupne z toho děje osudu úplně před vás, aby to bilo do očí. Aby byl důvod, abyste se báli, protože hmotné Vědomí vás tím drží ve své pasti. Teprve, když se zastaví odpory těla, tak vlastně jste klidní, vyrovnaní. Víte, že není žádný nepřítel, že zkrátka všechno jste vy. A i kdybyste se skutečně nějakým dramatem protahovali, tak si vás nikdo z těch dramaticky konajících lidí vůbec

nevšímne. Takže zachovat klid. Klidně si zachřipkovat. I ten odpor k té nemoci nebo k tomu dopadu musí tak být.

Ano já ten Šumperk znám. Je tam nádherně, já sama jsem tam přednášela. Tam vedle toho kostela je to čarodějnické nebo Muzeum tortury z období těchto procesů čarodějných. Takže tam opravdu ta hmota má zaznamenáno hodně dramatických věcí. Takže kdo z vás ještě bude ovlivňován hmotným Vědomím a silně, tak tomu tam taky nebude příjemně. Nesmíte tomu podlehnout. On z toho jednou každý samozřejmě vyjde.

Milá Ivanko. Mám na tebe dotaz. Kamarádka má metastázy na plicích, ložiska jsou veliká až tři centimetry. Před dvěma lety měla rakovinu pochvy, podstoupila chemoterapii, bylo to dobré. Má také cukrovku, píchá si inzulín. Včera mi oznámila, že má ty metastázy na plicích. Řekla: „Poplakala jsem si. Ale co, vždyť se vrátím domů, tam je dobře.“ Znáš ji rok a půl. Jsem ráda, že jsem ji poznala. Všechno jsem ji mohla říci. Vždy mi moudře odpověděla. Po této její zprávě jsem začala plakat, a to já moc nepláču. Je to ode mne sobectví? Vlastně ji chci vlastnit. Víš, že to tak nemá být. Víš, že ji musím propustit, ale ještě neumírám. Třeba se stane zázrak a uzdraví se. Zažila jsem nevděk jako prase. Na Štědrý den nás bylo deset. Čtyři vnoučata a dárků kopa. Já nespokojenec, znamená Panna, rozbaluji dárky - a tam elektrický gril. Vůbec jsem neměla radost. Dcery říkají: „Alespoň budeš vařit zdravě. Masičko, zeleninka, opečes si bez tuku.“ Myslím si, že mi stačí plech do trouby. Druhý dárek, důchodky. Dcera povídá: „Mami, ty jsou moderní. Myslím si: „Nepotřebuju je. Venku stejně pořád čvachta.“ Nakonec jsem je narvala na nohy, stejně mi tlačí na palec. Druhý den už důchodky netlačily. Měla jsem nateklé nohy. Jojo, stačila by mi malá voňavka nebo drobnost. Vlastně nic nepotřebuji. Budu psát Ježíškovi, aby přestal utrácet. Mám ráda klídek a pohodu a jsem trochu líná. Tento rok mi bude sedmdesát. Říkám si: „Jsem taková jaká jsem. Ale Ivanko, co s tou nevděčností, sobectvím? Litovat se nechci. Učím se stále díky tobě, Ivanko. Jarka od Rokycan.

Tak Jaruško. Ten, kdo říká tady tyto věty nejsi ty. Ale to tělo tě převálcuje. Říká se: „Darovanému koni na zuby nekoukej.“ Ten člověk vám chtěl udělat radost, ať to myslel jakkoliv, ať vám koupil cokoli - to už je jedno.

Já jsem zažila kdysi dávno takové zvláštní překvapení, to mi bylo asi osmnáct let, u nás na zubárně. A po Vánocích a po Novém roce jsme všichni přišli a těšili jsme se do práce. A teď každý vyprávěl jak probíhaly svátky. A tam byla tenkrát jedna starší paní, asi ve věku mých rodičů, možná ještě o trochu starší, a ta vyprávěla, a teď tak jako dupala u toho, dělala si kafe a říkala: „No, já jsem tedy měla Štědrý den strašný.“ Já říkám: „Jak to, co se stalo Marito?“ „No, mi můj muž mi koupil lodičky.“ Já říkám: „Ty jsi neměla radost?“ „Ne, víš, co jsem udělala? Já jsem na ty lodičky chvíli koukala... A pak jsem je vzala, otevřela jsem okno... a takhle jsem je pustila z toho okna dolů.“ Já jsem ani nedýchala. Mě by v životě nenapadlo, jak tohle může někdo udělat manželovi. Pozor,

to byla vzorná žena vzorné domácnosti. Manžel byl tedy podpantoflák, to je pravda, a poslouchal ve všem. Ale vždyť se mohly vrátit, že jo, jakoby vyměnit nebo cokoliv říct: „Nezlob se, mě to tlačí.“ Můžeš cokoliv, když se mi nelíbí něco, ale hlavně musím prokázat radost tomu člověku. A takže pozor, to je obdarování. My máme obdarovávat, ale obdarováváte nejen toho, komu kupujete dárky, on obdarovává i vás, proto, že z toho má radost. Tak si to nekažte. Je to zbytečné. Kdybys to dokázala, Jaruško, tak pak nemusíš mít tyto problémy, a psát o nich. Takže dej si na to veliký pozor. To nic není. To nepatří tobě. To patří tělu. Tělo má tyto poryvy. Já si myslím, že ty holky udělaly úžasně věci.

Já sama jsem nedávno říkala Pétě: „Já si na Statek koupím důchodky.“ Dan mi dneska říkal: „Nic neříkej, že chceš nebo se ti sejde milión věcí“. Nekupovat důchodky. Já si je koupím sama. Konec konců se mi důchod blíží. Já jsem jednou promluvila o mandlích - a mám doma hory mandlí. Takže je melu a dávám je do pečení. Pozor na to.

Tady u té kamarádky. Tělo pláče samo. A zvlášť, když je zaskočené nějakou nečekanou informací. Ale tam jde o to, když cítíte takovou tu obrovskou bolest na té čakře, to srdce dovede hodně bolet, když ten poryv je. A já si ještě pamatuji, když jsem prožívala takové stavy u pohádek. Já to měla jenom u pohádek. Ale to mě úplně bolelo. Nebo když jsem poprvé jako holka (já nevím, kolik mně bylo, čtrnáct, patnáct) viděla Angeliku první díl. A teď, když oni ho tam upálili a ona tam na tom náměstíčku stála, a teď ten film skončil... Já jsem nemohla dojít ani na záchod. Mě tak bolelo na hrudníku. Takže to tělo vás převálcuje. Ale to bylo pár let, tak asi dva roky, ještě když holky byly malinké, a pak to ustalo. A pak nastane klid. Ale to nebylo moje, já jsem to necítila jako moje. Já jsem věděla, že to dělá tělo, protože jsem si to nepřivlastnila. Já jsem věděla, že to je film, že to je blbost, ale to tělo si dělalo, co chtělo. Takže jsem musela počkat těch pár let, než si to zkrátka odpracovalo. Víte, všichni máte svůj čas, kterým oblažujete druhé lidi tady. A to máme vzájemné. Máme to všichni vzájemné, tak si užívejte ten čas. Včera to Dan také nahrál, protože jsem o tom včera mluvila v Ústí. Tady to je součinnost všech těch jednotlivých částic. Vy se nikdy neopouštíte. Opouštíte se tehdy, kdy podlehnete hmotě, která vás oddělí od Jednoty. Tak si na to dejte pozor. Není to vaše. Ten pláč není váš.

Pokud mám nějakou závislost, například: káva, čokoláda, cigarety, jídlo a podobně.

No těch je. //Smích//

Je záhodno konat tělem, pokoušet se o odstranění? A pokud se to nelepší, a přemůže mě to, říct si: „OK, tak teď to nejde, tak příště.“ Nebo se o to člověk nemá ani pokoušet? a čekat až to samo odpadne?

Ano. Všechno má svůj čas. Vy proto můžete jenom třeba něco udělat. Dejme tomu, když budu mít velkou závislost na čokoládě, a pak už se nevejdu do kalhot, tak mě to donutí, abych si dala pár dnů oddech minimálně. Takže to musíte na tom svém těle poznat. Pak už se vám zase nebude líbit, jak vypadá tělo. Takže s každou tou závislostí něco zažijete. Takže vám dojde, že to není to pravé ořechové, a že vlastně se máte mírnit. Takže si to

kafe nedám třeba pětkrát denně, ale jenom jedno, ale pořádné nebo nějaké voňavé, dokonalé, dobře si ho koupím. Ale nedělejte si s tím starosti.

Já jsem to zažila u tatínka. Ten měl těžkou závislost na kouření. A tam bylo zvláštní, že když splnil úkol a ta rakovina přišla, tam byl důvod k tomu ještě i po tom poryvu co tam udělal, tak pak říká: „To je divné... jak to řekli, tak od té doby nemám na tu cigaretu chuť.“ Zkrátka skončila doba. Už to mělo odejít. Takže, takhle vy to máte i se vším co vás tady potkává. To tělo zkrátka najednou přestane mít na to chuť. Už to mít nemusíte. A věřte mi, ta jednoduchost je úžasná. Jestli jste někdo dělali pusty nebo třeba: jeden pitný den v týdnu nebo třeba: na úplněk někdo dělá, tak třeba ráno to tělo je v křeči. Ono pořád se vám snaží házet na jídlo nějaké myšlenky, ale večer jste lehčí. A večer převáží ten stav té lehkosti, kdy se nadnášíte jak obláček. Ani byste vlastně nezačali druhý den jíst, protože zjistíte, že fakt je to nádherné. A ten stav toho duchovna vlastně převažuje v těchto určitých momentech. Ano, pak se člověk cítí úžasně. To je to samé. Napřed vás to morduje třeba s kávou, ale pak, když přestanete, tak je to vlastně úlevné, protože z vás odpadlo něco co vás tížilo. Člověk si za sebou vleče takové jakoby balíky, a čas od času některý pustí - a zase je vám lépe. A tak je to vždy. Ten vývoj je takhle nastavený. Ty vyšší dimenze mají zase jiné opouštění různých jiných věcí, ale to vás teprve čeká. Já bych si to užila pomálu, ale dobře. Od všeho něco. Když něco odpadne, odpadne. Neodpadne, neodpadne. Nedělejte si s tím starosti. Nebojte se. Máte žít, máte žít rádi. Vy byste udělali více škody, kdybyste si to dali, a vyčítali si to, než kdybyste se z toho radovali. Tak bacha.

Drahá Ivanko, velmi tě zdravím a přeji krásné dny a samozřejmě mám otázku. S manželem jsem zhruba deset let. Po sedmi letech jsme se díky manželovým nevěrám rozešli. Samo, že to nedalo moje ego. Po roce jsme se ale zase vzali, a jsme opět spolu dva roky manželé. Manželství klapalo a oba jsme byli spokojení. Ale před třemi týdny byl manžel na akci s klukama z práce. Začal být divný. Choval se jinak, a byl více než obvykle uzavřený. Začala jsem tušit, že něco není OK, a po optání tvrdil, že se mi něco zdá. Včera jsem mu šla naproti k autu. Vůbec si mě nevšiml. Byl zabrán do psaní SMS, bohužel ne mně... Tak jsem se ho ptala, komu píše. Protože hned jak mě zmerčil, telefon dal rychle do kapsy, a bylo mi jasné, že je „zle“. Kápnul božskou, že se na té akci seznámil se ženou o deset let starší, že se rozvádí - a že si padli do noty. Moje ego začalo běsnit. Musím se smát tomu, že jsem chtěla brečet, ale ono to nešlo, jen pár slz ukáplo, tělo se mi celé třáslo. Pak mě ego chtělo osočovat, že jsem špatná a tlustá a podobně. Jako když žena přijde muži na nevěru, a přijde si k ničemu. No doma jsme to probrali. Prý mě miluje, nechce o mě přijít, že jsem jeho život. A já mám to samé, nedokážu si představit bez něj svůj život, ale nevím, jak se mám chovat. Zraněná, těžko nabitá důvěra a podobně. Bylo mi řečeno, že si jen píšou SMS se sexuálními narážkami, protože mu doma chybí sex a cítí se sám. A že ani moc neví, co ho to napadá. Mně to ale do očí neřekne, já se v něm moc někdy nevyznám, když nemluví. Co mám dělat? Ego je ludra. Přijít o něho nechci, protože je to můj život. A vědět,

že v dáli je někdo třetí mě celkem netěší, ale co když to bude i do budoucna? Stále nějaká druhá, to bude vyplňovat nějaké nedostatky? Tak „babo rad“. //Smích// Děkuji Ivanko za odpověď, když budeš mít čas a náladu.

Tak, mám co dělat. Baba jde radit. Ale vy už asi, myslím si, že víte. Vy druzí, když to nejste vy - tak budete vědět jaká je odpověď, samozřejmě. Tady vidíte, jak se dá obejít ten egoismus. Ano, ona se musí rozhodnout. Jestli ho chce a touží po něm, tak bude muset souhlasit, že tam někdy eventuálně něco takového bude probíhat. Anebo, když to převáží ten obrovský poryv a to otravování, tak aby měla klid, tak se bude muset rozhodnout, že to skončí. Ale to už je na jejím rozhodnutí. Ego chce totiž obě varianty. Ego chce mít i muže, ale, aby chtěl jenom jí. Ale v této fázi, když už dříve probíhaly tyto věci, dokonce se rozešli a sešli se, už jednou obnovila tu důvěru. Ale je vidět, že on ji má rád. Asi mu tam v tom sexu něco chybí, ale to by také mohli vykomunikovat, jestli tam skutečně něco v tom sexu je. Tam už ji potom podbízí její vlastní ego, že ona je špatná. On to tak nevidí. Akorát něco tam chybí. Ale to je vždycky na těch dvou co spolu hrají, a dá se vždycky všechno vyřešit. Pokud o něj stojím, tak ho беру i tak. Zkrátka stojí mi za to, protože má určitě spoustu i dobrých vlastností. Pokud převažují ty negativní vlastnosti, pak, když už to vidíte, už není důvod, pak se už můžete rozhodnout jakkoliv, když už tam jsou třeba děti nebo nejsou - to jsou různé varianty. Ale jde jenom o to se rozhodnout. A být v klidu. Ego vám maluje takové barvitě scény - co asi spolu dělají nebo nedělají. Ego je dobrý učitel. To znamená mrcha.

Prosím poradit. V Hospodářských novinách jsem četla mýty o lidském těle. Vědci zjistili, že nemáme jen pět smyslů (jak jsme se učili ve škole), ale dvacet dva až třicet tři. Jako například některé z těch jiných smyslů zahrnují rovnováhu, termoreceptci - pocit teploty, nocicepci - pocit bolesti, mně nestačí ve smyslu pohybu nebo pro žízeň. Moje otázka. Dají se obnovit ztracené smysly? Mám zánět trojklanného nervu a zánět lícových nervů. Tuhne mi z chladu celé tělo, svírá se a bolí ze zimy. Podle tvých rad přijímám celý můj zdravotní stav takový jaký je. Migrény, dezorientace, zapomnětlivost i chlad. Objednala jsem si to. Zůstane to až do konce života? a pomalu horší podle věku a chápání? s chladem těla mohou ochladnout i city? Je možné cvičením a uvědoměním napravit a obnovit smysly? Existuje i jóga prstů? Pomůže něco? Anebo stačí domlout oblečku, že je to dobré, a že by mohlo být i hůř. Děkuji Ivanko, že jsi. Děkuji za učení, za radu. Pokud se na mě nedostane, tak si k tomu mám nějak dozrát sama po čase a uvidí se, ano. S láskou xy.

Rozhodně vy tělem máte pracovat. Takže můžete cvičit. Můžete dělat cokoli. Nesmíte odmítat nemoc, to znamená vaši platbu, která vás vykoupí. Samozřejmě vy jste ji dostali proto, že jste se kdysi zablokovali. Jestliže já se dnes zablokuji z toho, že mám nemoc, tak všechno pokračuje. To nemá smysl. Ano, může se stát, že třeba, když ztratíte chuť, že po čase, rok, dva, ji třeba znovu nabudete. Ale chce to svůj čas. Ale hlavně toho člověk dokáže, když se zase nezablokuje proti tomu, že nemá chuť. Je to asi dramatické, určitě. Všechno na co jste zvyklí, a teď to ztratíte, tak vám chybí. Teď si vezměte - vy,

co jste staršího data, já už to taky vidím třeba na očích, protože jste byli zvyklí vidět dobře, a najednou ten zrak už není takový. Ale vy si na to musíte zvyknout. Pozor, po čase se to bude dát opravit samozřejmě, ale do určité míry je dobře, když se naučíte žít s nějakými těmito nedostatky. Nebo někoho bolí noha, koleno - jsou různé varianty - musí se naučit. Jestliže propadne pesimismu, platba neskončí. I to, že vám někdo přijde pomoci v tu chvíli nebo doktora napadne jak to vyřešit, i to je záležitostí vašeho sjezdování. Což ten člověk v tom nevidí. No tak jo, tak mám nějaký problém, tak si tam někde zajdu. Já jsem třeba vloni měla týden po kolaudaci zamrzlé rameno. A to si většinou lidi odnesou až do konce života. A trvalo to fakt těch deset, jedenáct měsíců, přesně tak jak to tam bylo nastavené, protože mi to bylo naprosto lhostejné. Dokonce jsem si někdy připadala jako takový sadomasochista. Já jsem si to fakt užívala. Ale fakt můžete i nemoc nebo bolest přijmout s tím, že víte, jak je to dobře. To přeci stálo za to, abyste pochopili ty věci, že si to dneska smíte zaplatit. Takže máte největší šanci na to jak to napravit. A opravdu znám i lidi, kterým se vrátila třeba chuť nebo čich po určitém čase. Ano, jde to. Mám to dokonce v rodině u jednoho rodinného příslušníka. Takže to jde.

Pozor, ano těch smyslů máme opravdu víc. A budou se projevat. Jak se planeta pohybuje, tak má hmota jiné vlastnosti. Ta hmota vám bude sloužit od začátku pokory v páté dimenzi, bude vám sloužit jiným způsobem. Teď vám sloužila úplně jinak. Sloužila vám k průchodu toho, aby vaše Vědomí se dostalo úplně na hladinu nějaké lodě, a mohli jste teď jako Bůh, jako bytost (předtím jste byli jenom Vědomí). To Vědomí jenom je. Nic jiného nedělá. Teď budete Vědomím, které bude obohacené o to, že se můžete vědomě a svobodně hýbat. Do této chvíle jste byli ve 3D v nesvobodě. Ve vězení hmoty. Teď vám hmota začne sloužit.

Z vašich přednášek dostávám stále mnoho informací. Několikrát jste i mé otázky zodpověděla. A jsem za to moc rád. Rozumím vašim přednáškám, ale když má řešit svůj osobní život, je to těžké.

To máme ale všichni, že...

Po delší době jsme se s manželkou dohodli, že se rozejdeme v klidu, míru. Ale zůstalo jen u slov. Manželka prožívá těžké období. Neumí se s rozchodem srovnat. Vše řeší alkoholem, teď už opravdu každý den. A je to nepříjemné pro celou rodinu, máme tři děti. Stále opakuje, že se s tím rozchodem nemůže smířit, a že pro ni vše končí, nemá motivaci žít. Přemýšlí o konci života, ale většinou, když vypije. Já se snažím vše v klidu přijímat a vysvětlovat jí. A hlídat ji dvacet čtyři hodin nemohu. Je už to hodně vážně. Zrovna jsem se přestěhoval do nového bytu. Vše jí nechal. Ale nechci nechat děti, už velké, osm, třináct a sedmnáct samotné, když ona odpoledne po práci prospí. Také vás poslouchala, ale alkohol ji úplně zkreslil vnímání. Alkohol je téma její rodiny. Otec vyléčený. Teta, strýc i děda propadli alkoholu. Chtěl bych jí pomoci, ale vím, že se už nikdy nebudeme milovat jako milenci. Mám ji rád, jako všechny lidi okolo, ale

nevím co dál. Zachovat klid? Přijmout situaci? Učím děti, že vše je dobré. Můžete mi prosím poradit?

Ano. To je hodně těžké. Rozhodně není cestou se nechat vydírat, protože ego, když už takhle propadlo, tak s tím má problém. Snažit se té ženě říct: „Podívej se, ty o mě nemusíš přijít. I když budu žít ve svém jiném bytě, pořád se můžeme stýkat. Mám tě rád jako člověka. Ale pozor, přijdeš o mě tehdy, když budeš pít, a přijdeš i o děti. Ty říkáš, že to je pro tebe nepřijatelná situace, ale ty děti to mají horší, protože ty jsi jejich matka, já jsem jejich otec, jsme rodiče. Tak bychom se jako rodiče chovat měli.“ Takhle, vidíte, reaguje blok.

Až si poslechnete včerejší Ústí, tam uvidíte, uslyšíte jeden krásný příběh, kdy žena kamarádku úplně odevzdala i s tím, že fakt zemře, byla závislá na alkoholu a na práscích - až padesát denně. Chtěla spáchat sebevraždu. A ta kamarádka jí řekla: „Když to máš udělat, tak to udělej. Já jsem pro tebe už udělala dost.“ Nesmíte tady mít nic. A ta žena se z toho dostala ve velice krátké době. A dneska je zdárným příkladem pro ostatní okolo. Pochopila, že vlastně to bylo dobře, že se to dělo. Vy potřebujete jako základní kámen přijmout skutečně vše.

Takže pokud ta žena - možná, že když mě někdy poslouchala, možná, že ještě toho trošku z ní zbylo - kdyby pochopila, že teď je dobře, když si tohle prožila... Tam může být odsudek. Pán říká, že to je prokletí rodiny. Ano, to bývá někde zaznamenáno, ale je i někde nastaveno, že vy jste si to do osudu připravili, samozřejmě. Ono je lehké odsoudit druhého člověka, že pije, ale pak si musíte prožít, co to je neovládat své tělo. Tím odsudkem totiž rozvinete sílu vašeho hmotného Vědomí. A on vám to nechá prožít, protože vy jste Vědomí i toho alkoholika, kterého jste odsoudili. Proto se dnes dějí takové neuvěřitelné věci kolem nás. Takže klid, neodsoudit ji. Z toho člověka to necítím. To vypadá, jako že to je v pořádku. Vysvětlovat dětem, ale být trpělivý i s ní, a dát jí aspoň malinkou šanci, ne že se k ní vrátím, ale že ona o mě nepřijde. Vždyť jsme rodina pořád, i když se dva rozejdou, jsou rodina. Stav alkoholismu ještě přitíží k tomu, aby se od sebe odtrhli, a ona ho přiživuje. Tohle se jí snažit vysvětlit a být trpělivý, a nesmí mu to překážet. Takže, lítosti nad dětmi. Vezměte si, že i děti to chtěli. Vezměte si, že všichni co jste zúčastnění, tak vždycky jste si to potřebovali všechno prožít. To je připravené.

Ahoj Ivanko. Slyšela jsem většinu přednášek a mám tě ráda, i tvůj humor. Někdy se v tom ztratím, ale žiji v tom co mám slyšet, a tak slyším a pochopím. Asi nejsem v 5D, což mi vůbec nevadí. Ale Bůh se pomalu přilívá, to vím. Je mi třicet a dramata žádná neprožívám. Žiji si pohodový a normální život, ale černý našeptává - a furt to zkouší: „Co kdyby tam to... a co kdyby tamhleto se stalo.“ A různé scénáře vymýšlí. Já ho posílám do prdele, i hůř. Snažím se nebát se toho. A od té doby, co tě poslouchám se to opravdu zlepšilo - díky tobě. Mám dotaz ohledně mého tinitusu - hučení a pískání v uších, dost intenzivní a nahlas, a v každém uchu jinak, někdy i cirkus. Vyšetření: neví z čeho. Prášky nezabraly. Už je to ale osm let, co jsem tedy byla na tom vyšetření, ale ani alternativní

řešení. Všude říkají, že je důležité na to nemyslet a nesoustředit se, což vždycky nejde, když to zní jako stíhačky nebo jako kostelní zvon. Co vím, tak to trápí spousty lidí. A třeba to tu klapne do noty i dalším Ivankovcům. Tak mohu se zeptat, s čím by to mohlo být spojeno? Děkuji.

To je stoprocentně úroveň komunikace. Ale i vím, že se to dá jednou odstranit, ale asi si budete muset počkat na to fyzické. Ale tohle je komunikační platba. Vždy. Co se týká očí, uší, úst, to znamená i chutě. Pozor, to všechno, co je v oblasti páté čakry, a tak to máte nastavené v těle, takže tam jsou platby vyměřené. Takže je to platba zpětně. S tím už nic člověk neudělá. Vy teď potřebujete vydržet. Určitě to je nepříjemné. Ty rady těch lékařů jsou správné. Nezaměřovat se na to. Existují ještě vyšetření, kdy ultrazvukem se vyšetřuje třeba, jak jsou povolené tepny, tady jsou silné tepny, tady v blízkosti. A u některého člověka to může být i záležitost zvýšeného tlaku. To musíte celé tělo jakoby projet. Všechno se vším souvisí v tom těle. Takže to je běh na dlouhou trať. Ten tinitus je nepříjemný.

Ivanko, prosím tě, osm let je úplně v pořádku? Že to je osm let. A bude to pokračovat nebo může to pokračovat celý život?

Může se stát, že se to doplatí - jako třeba se mi doplatilo teď rameno. Někdo to bude mít napořád. Ale musí se k tomu člověk jakoby postavit. Fakt to musíš přijmout. Tak jak to je. Teď jsem o tom mluvila. Někdo má oči, někdo má koleno, někdo má tohle. Je to záležitost i stáří. I když tahle žena píše, že jí je třicet. To je hodně brzo. Tam to bude záležitost blokace. To tělo je dost mladé na to, aby mělo v sobě stárnutí nastavené ve třiceti letech. Tam to bude záležitost komunikační blokace. Máte to hotové.

Víte, před těmi dvěma tisíci lety, kdy Ježíš musel dělat zázraky, abyste je viděli - jinak byste na to zapomněli. Ale byla to doba, kdy ještě bílá magie čekala na svůj největší rozmach. A ta byla připravená. Ale on také - a najděte si to v Bibli - tam vlastně odhalil, že přijde obyčejný člověk, syn člověka. A ten vám vysvětlí jak máte žít: co máte dělat, jak se máte stavět k životu, a že vlastně nepotřebujete žádné zázraky. Ty se vám budou dít teprve tehdy, až se budete chovat podle jeho návodu. Takže vidíte, jak to jsou malé, úzké vsuvky v té Bibli, které jsou lehce přehlédnutelné během těch stovek let, tisíců let. Takže dnes se k tomu musíte dopracovat. Bílá magie spoléhala na zázraky, které se děly v éře bílé magie. A budou se dít pro ty, kteří ještě z té bílé magie nemají vyjít. Ale všeobecně na planetě v této době to mají dramatické všichni, protože si prožívají věci. Hodně lidí teď zažívá útoky černé magie. To jsou lidé, co odcházejí z černé magie. A pozor, ti se toho zbaví jedině tehdy, kdy jim to bude jedno, že na ně ten člověk útočí, teprve tehdy mají vybitou předcházející karmu, což oni nevědí. A je těžké pro bílého mága, který v sobě ještě má dobro, zlo, a vidí, že já jsem dobrý, a on je špatný, aby se do něj netrefil. To ani neví, že se trefují sami do sebe, a jaký princip je vlastně nastaven. Až teprve sjednocené Vědomí ví... Kdyby nějaká hmota, to znamená člověk, zaútočil na hmotu Ivy, tak se do mě netrefí, protože Iva neexistuje. Ona nemá odporový stav. Ona nemá karmu. A jestliže nemá odporový stav, a jsem Božstvím, tehdy ten člověk střílí okamžitě sám do sebe. On to neví samozřejmě, takový člověk si bude myslet, že tělo Iva dělá nějakou černou magii, že umím něco odrazit. Pokud to není nutné, aby měl

takovou zkušenost, tak se ke mně vůbec nedostane. Všechno se uděje tak, že třeba píchne, aby tam nedorazil. Já si myslím, že v té Ezoteře to bude možná zajímavé, to je poprvé co jdu takhle mezi takovou společnost. Mně ezoterika nikdy nic moc neříkala, to je jenom společnost, která to vede, tak to chápu. Ale bude to možná zajímavé, protože tam můžou být i lidi, kteří skutečně jsou ještě v obou vrstvách, a budou mít určité nějaké dotazy, pokud se to dozví a mají tam přijít, a já se na ně těším. To samé možná bude zajímavé v Bratislavě 14.dubna, budu tam na konferenci Moderní ženy. Je nás tam víc a každý máme hodinu, a moderovat a klást nám otázky bude paní Banášová. A ona poslouchá, ona se o tom někde zmínila. Ta Adéla je báječný člověk, a protože se vdala, tak nevím, jak se jmenuje teď, tak abych to nějak nezvojtla, nevím jak se jmenuje teď, tak jsem řekla její původní jméno. Tak na to se těším, protože také tam bude obrovská, široká skupina lidí, kteří neznají co jakoby povídám, tam se budeme bavit běžně lidsky. Ale budu odpovídat na její dotazy, a to mám ráda. Když bych měla pak mluvit v takové obrovské směsi těch jednotlivých vrstev Vědomí, tak bych mluvila samozřejmě nestranně. Nebo musím si dávat tabu do určitých věcí, abych je nevydělala.

Zrovna včera v Ústí, my máme takovou skupinku děvčat v Ústí - je nás pár, asi sedm. A pak tam je ještě jedna holčina, strašně milá, je to kadeřnice a ta tam chodí jednou za čas (jak se jí to hodí samozřejmě), protože má malé děti, a je strašně fajn. A když jsme se v říjnu naposledy viděly, tak si tam ujasnila otázku, protože někde hledala po internetu - a tam viděla katastrofální scénář na konec planety. Tak jsme si nádherně popovídaly. Ona všechno krásně pochopila a nebála se. Fakt měla hezkou reakci. A včera mi říká: „Když jsme se viděly naposledy, bylo to krásné, ale já jsem čtyři dny prozracela, ale to byla očista. Ale Ivanko, já se dneska cítím jako úplně jiný člověk. Já jsem tam něco fakt povolila.“ Takový ten strach, to napětí na té trojce, kdy nechcete, aby planeta zahynula nebo někdo s ní zahynul, nebo cokoliv. Když pak znáte obecná pravidla, že nemůžete zahynout, že vlastně tou hmotou skutečně nejste. A vy jste ten, kdo připravoval ten děj, a nemůže to nikdy skončit, a pokračuje člověk samozřejmě dál. Ano. Je to strašně zajímavé. A pamatujte si, na kohokoliv zaútočíte (to také včera zaznělo), tam byl stav, že třeba, když byste za druhé světové války byli esesákem, nacistou, a útočili jste na národ Židů, a byla by tam veliká agresivita - dneska budete třeba Židem, který se nemůže smířit s holokaustem, nebo s tím co se dělo. Vidíte, že si připravíte sami pro sebe peklíčko. Takže dělejte druhým jenom co byste udělali Bohu, budete Bohem.

Dobrý den, Ivanko, velmi děkuji za vaši pomoc, která nám formou přednášek a poslechů pomáhá najít sebe sama. Chci se vás zeptat na možnost výběru formy preventivního vyšetření prsou. Na mamografickém vyšetření jsem byla dvakrát. Naposledy asi před třemi lety. O ochranný límec štítné žlázy jsem si řekla - sestra ho sama vyšetřovaným před snímkováním neposkytovala. Prsní tkáň mého těla má hustou konzistenci - a tak jsem vždy po snímkování čekala na doplňující ultrazvukové vyšetření, na kterém byla lokalizovaná nepatrná, nevýznamná cysta. Místo mamografie doporučované VZP jsem v loňském roce absolvovala v Praze jiné, neinvazivní vyšetření

***prsou. Dle závěru vyšetření EIT je pravděpodobnost výskytu nádoru v
mých prsou v podstatě nulová. Z tohoto důvodu jsem letos mamografii
doporučenou gynekologem neabsolvovala. Nedávno jsem dostala
připomínající dopis od VZP o této hrazené možnosti. Pokora je, že mám
absolvovat mamografii? Předchozí vyšetření metody byla jen hra těla
Iva, do které jsem se nechala chytit? Děkuji za objasnění. Stále nevědomé
Vědomí.***

Nebyli jste někdo na Seznamu? Je to tak deset, čtrnáct dnů. Tam byl nádherný článek, kdy vědci zjistili, že to vůbec nemá žádný význam. Vždyť vy už vlastně víte, že máte nastavený osud - jestli to máte dostat nebo ne. A věřte mi, že když máte přežít, a v tom těle by se to dělo, tak na to někdo přijde a rychle se zareaguje, a přežijete. Kdyby to teď poslouchal běžný stav populace v Čechách, tak vám řeknou: „Ta Adamcová je padlá na hlavu. Ona vám říká, nechodte na to.“ Prosím vás, zdravý lidský rozum použijte. Pokud si budete vyšetřovat sami doma prsa, a čas od času by to asi mělo být, když byste prožívali nějaké dramata. Ale hlavně taky víte, čím vstupujete do ohrožení prsou - nenávisť, lítost. Tam jsou dramata. U ženy je to většinou partnerský vztah. Ale jestli se naučíte přijímat cokoli od toho života, očekává se od vás, že už samozřejmě nebudete reagovat. Nebo to vyřešíte pouze tělem, ale ne dramaticky - samozřejmě křičí tělo. Takže v tom případě projdete všemi nástrahami tohoto světa hladce bez nějakého onemocnění. Ale záleží jenom na vašem rozhodnutí. Já sama jsem nechodila po dvou letech, ale třeba po čtyřech, pěti nebo po šesti, když už tedy můj doktor se na mě koukal tak jako podivně. Já jsem si říkala: „Tak já ti udělám radost.“ Ale vždycky to bylo stejné.

Nevím, jestli jsem vám vyprávěla ten příběh... Když jsem ještě byla vdaná, tak tam ještě byly dramatické okamžiky. Takže občas jsem si situačně někde brekla, někde za rohem. To tělo to muselo udělat. Já jsem to jenom respektovala. Jinak by mě sem nedostali. Takže jsem si to prožila. A asi zhruba za dva roky po rozvodu, to už jsem žila ty dva roky úplně nádherný život. To jsem vylezla z těch deseti let, které jsem měla nastavené jako hodně těžké období - jako jediné v tomto životě. Tak jsem najednou začala mít hrozné bolesti v podpaží, ale fakt to bolelo fest. Pořád jsem se tak jako osahávala, protože to bylo nepříjemné. Ono, když jsem tam sáhla, tak se to trošku uvolnilo, ta křeč, která tam byla. A měla jsem známou paní doktorku, která dělala v Duchcově, a ona říkala, že má známého prsaře. To je pán, důchodce, který vyšetřoval jenom prsa. Pánové, to by se vám líbilo. //Smích// A pan doktor mě tedy vyšetřil. Byla jsem na mamografii. Udělal mi ultrazvuk a zjistil, že mám dost velkou granulaci v té tkáni - a to mě tedy zřejmě bolelo. A řekl, že je to všechno čisté, ale že mě chce za půl roku vidět. No, a mezitím mě to bolelo, a mně to nevadilo. Co s tím uděláte? Nic. Tak hlavně, že to bylo čisté. Úplně jsem to hodila za hlavu. Asi za dva měsíce jsem zjistila, protože jsem to přehlížela, že už mě to nebolí. No ale za půl roku, když jsem v kalendáři viděla, že mám jít na kontrolu, tak jsem tam šla. To bylo úplně jako prso jiné ženy. Říkal: „Tomu bych nevěřil.“ Ano. Tam se vybila karma, všechno se upravilo, a zůstala tam jenom tuková tkáň - a ta je nezměnná. Já jsem byla asi po pěti letech - vloni - a ten snímek je úplně stejný jako ten poslední. Ano, ale ten článek, který právě uveřejnili na tom seznamu, tam vlastně i uváděli, že třeba, když by tou pravděpodobností (a bylo to propočítané) měli někoho zachránit, tak jsou to tři až čtyři životy z deseti tisíc žen. Takže se to nedá.

To je iluze. To jenom, když vy si myslíte že máte vůli člověka, tak máte pořád strach, že jste něco někde zapoměli, že jste něco někde neudělali. Pozor, už i ten strach vás dostává do pasti. Tak to není. Všechno je hotové. Samozřejmě, bílá magie to bude považovat za fanatismus, ale i to jim dopřejme. I z toho jednou vyrostou.

Milá Ivanko, mám jeden dotaz, se kterým si nevím rady. Často se mi zdají sny. Některé si pamatuji, některé ne. A pak jsou takové, kdy se mi zdá něco naprosto obyčejného, a za nějaký čas se mi to stane. Třeba je to mžik, a já mám pocit takového jakéhosi dejavu. Například můj manžel se synem pracovali kolem domu, a tak jim to šlo od ruky, a já měla pocit, že jsem to už někdy zažila. Vybavuje se mi, není to dávno, ale do vánočního času bylo daleko, já se ráno vzbudila a říkám manželovi, že se mi zdálo, že jsou Vánoce a nedokážu složit puzzle. Včera synek dostal 3D puzzle od příbuzných a říká mi: „Mami, pojďme skládat.“ Říkám si, to bude hračka. Oni to dělají už tak jednoduše, že jsou ze zadní strany čísílka. No jo, jenže než jsem chytila ten gryf, tak přišel ten moment, a já si říkám: „Ty, jo, vždyť o tom se mi nedávno zdálo.“ Ivanko, co to je? Je to iluze, magie, nejsem divná? Když poslední dobou už o sobě začínám pochybovat. Děkuji předem za vysvětlení. Přeji vše dobré. Martina.

Je super, když tenhle stav přichází tehdy, kdy už znáte info od Ivy. Protože tohle, to je jasná trošku nabídka, vtažení ještě do bílé magie, kdy si ten člověk najednou říká: „Ty vole, já vidím do budoucnosti.“ Trošku pýchy, to tak jako načechrá, že jo. Ne ne ne. Vy už potom víte, co není vaše. Vy už dneska víte, že každé vaše tělo obsahuje veškeré okamžiky a veškeré reakce vaší hmotné složky, a že vy jako Bůh jste to sice chtěli, ale právě proto, že jste to chtěli, tak s tím dneska nic neuděláte. Vy si zkrátka jenom musíte zakřečovat, a udělat přesně tak, jak to bylo nastavené pro ten program vaší marionety. A pokud to prožijete, tu marionetu s tím stavem, kdy se tím prochechtáte nebo zkrátka souhlasíte. Když se chechtáte, tak souhlasíte. Tak tehdy se teprve z vás stává Božství, protože ta hmota vás pustí. Už tu iluzi překonáte. A tady to dítě, které se narodí, už vidí celý ten rozjetý film až do konce. Bílá magie, černá magie to ještě vyluzují svými způsoby. To znamená, oni to chtějí. Oni mají své podmínky. Černá magie, vy víte, že chce moc. A ta chce ovládat lidi. Takže ta dostane jakoby od toho Pána přes smlouvu. Pozor, černí mágové chtějí vládnout, takže oni si vymění skutečně, přesně tak, jako to v pohádkách je, tak oni si vymění ten podpis za tu duši. Přesně tak, jak pan doktor Tomáš v Metafyzických příbězích psal v tom Stříbrném květu, že oni upíšu tu svoji duši, aby měli nějaký dar. Pozor, bílí mágové už ho dostanou zadarmo. Tam už je rozdíl, vidíte to? Tam je pýcha, takže ti chtějí být dobří, ale tihle ne, ti to ještě vymění za duši, ale pak trpí jako zvířata. Protože oni pak musí poslechnout toho černého, a když neposlechnou, tak mají strašné bolesti. Ten démon se jim v tom těle usadí. Je to křeč jejich vlastního těla, která je naprogramovaná. A pozor, ty křeče jsou správné. Ke konci života si musí uvědomit, co už nikdy neudělají, k čemu už se nikdy neskloní a nevolí. A to je pro ně důležité. Takže nezachraňovat. Musí to proběhnout. A samozřejmě, bílá magie to má trošku jiné. A bílá magie, tu tam tahá do těch projektů (a ukazuje jim to

vlastně) hmotné tělo. Ale u vás, kteří už začínáte být obyčejní, a už jste prošli oběma fázemi magickými, tak u vás je to jenom záblesk. Najednou vidíte, co se stane.

A teď pozor. Někdy jste zkoušení i tím, že uvidíte dramatickou věc. Já jsem třeba zahlédla, že tatínek zemře. A tam nesmí být strach. Ano ono se to stalo. Stalo se to do dvou let. Já jsem věděla, že se to stane, protože pak jsem začala vidět, jak to tělo začalo chátrat. Já jsem ho třeba čtrnáct dnů neviděla, protože odjeli s dětmi na Mácháč na dovolenou. A já, když jsem tam přijela, tak tam stál kostlivec. A když odjížděl, tak takový nebyl, pak to šlo strašně rychle. Ale já jsem nebědovala. Já jsem věděla, že se to stane. I kdybych bědovala a věšela se; já nevím, co bych dělala; skákala přemety - tak to nezmění. A když bych se takto zablokovala, tak bych poškodila děti, maminku, která tady byla. Všechny kolem mě, protože ti by to pocítily, ty bych zatěžovala. Takže vy si stejně musíte proskotačit to co je.

Takže někdy v této fázi, když něco zahlédnete dopředu, a není to nic výjimečného samozřejmě, ale pak se vám to děje i ve dne, i v noci. Záleží na tom - jak to máte pro vás nastavené v tom vašem ději. Ale nejste divní. Jenom se toho, co zahlédnete, nesmíte bát. Kdybyste se toho báli, tak ten Satan vás bude tímto směrem svazovat, a bude toho využívat. Vy i tímto způsobem prokazujete, že se nebojíte. Ano, máte říct: „Jestli to tam je - tak je to moje vůle, a já to chtěla, a já tím jenom projdu. Souhlasím.“ Takže Martina není divná. Jenom si toho zkrátka nebude všímat. Nemusíte o tom ani vyprávět. To by měli správně dělat učitelé. I když si budete rovni takhle, když se znáte, a jste Ivankovci, tak si o tom povídat můžete, ale ne před lidmi, kteří by tam měli ještě obdiv. To by vám mohlo polichotit, počechrat vaše ego, že by vám fakt narostlo. Sami sobě všechno činíte. Nezapomeňte na to.

Dobrý den. Posílám otázku na besedu 4.1.

To jsme prošvihli. Mě včera od deseti hodin nešel internet. A nešel až do těch tří, kdy jsme vyráželi s Majkou autem, takže jsem si nemohla ještě poslední otázky vytisknout. A pak jsem si říkala: „Ty jo, ale jestli to nepůjde (nahlásila jsem tu poruchu) tak nebudu mít zítra na Kladno nic.“ Ale říkala jsem si: „Oni mi tam nějaké otázky dají nebo si budeme povídat. Určitě něco zajímavého bude.“ Ale když jsem skončila v Ústí, tak už mi přišla SMS, že mi to opravili. Dali mi vědět, takže jsem přišla domů, a do půlnoci jsem tiskla. Takže omlouvám se za jeden den zpoždění.

Dlouhodobě mám pocity úzkosti na hrudi. Nejhorší je to přes noc, a budím se i ze spaní, pak pociťuji úzkost, svírání hrdla, bušení srdce. A někdy ráno po probuzení, ne však vždy, se k tomu připojuje i pocit jako bych měla zvracet. Během dne se to zase stabilizuje, ale někdy mě to pokouší i během dne. Od té doby co poslouchám tvé přednášky, si umím uvědomit, že to jsou strachy, které mi podsouvá mé ego, a zkouší mě, aby mě ovládlo. Ne vždycky se mi podaří, abych se osvobodila. Myslím si, že to může souviset s mým přítelem, díky němu vidím tolik věcí co nemám zpracovaných. Není vůbec duchovní. Vysmívá se čakrám a podobným

věcem a myslí si, že to jsou bludy. A lidi zabývající se těmito věcmi jsou psychický „mišuge“ takže před ním o ničem takovém nemluví.

Ano. Výborně. Prosím vás, tohle je základ. Já jsem nikdy o tom běžně nemluvila. Nikdy. Až teprve tehdy, když mě Nadjá vlastně poslalo, že mám už jakoby vysvětlovat lidem. Říkám: „Jak já jim můžu vysvětlovat? Na ulici někoho chytím za ruku; hele, pojd', já ti něco řeknu.“ „Neboj, my ti to pošleme.“ A opravdu, za dva dny jsem přišla do zubní ordinace a tam sestřička... a tím to začalo. Ale nikdy jsem o tom před nikým nemluvila. A nikdy jsem se to neučila. Ony existovaly knihy o čakrách, pak si to člověk uvědomí, ale mě to nikdy nezajímalo. Takže vidíte, duchovnost se nedá naučit. Vy ji musíte mít prožitou a v sobě. Vy k tomu všichni jednou dojdete. Tyto věci už umíte. A už si je v sobě umíte i najít. Cítíte bolest jednotlivých čaker, když ji neumíte. Někdo si může prohlídnout i okamžik blokace, najednou se zkrátka zauzluje srdce, vlastně co raní.

Já jsem kdysi vyprávěla o mojí kamarádce, ta ke mně chodila na výklad a pak povídat, tak jednou za měsíc. A ona byla hodně háklivá. A to máte vždycky, na co jste hákliví, tak to se vám děje. A ona byla háklivá na to, že by měla vypadat starší. A přišla ke mně a říká: „Já jsem zahlídla jak ta čakra udělala blblblbl, a byl tam uzel.“ Říkám: „Jo, a z čeho se ti udělal?“ Ona říká: „Představ si, chlap na pumpě, já jsem si tam vybírala ještě něco k jídlu, nějakou tatrunku nebo něco, a přišel chlap na pumpu a říkal: Hej paní, vy, ta starší.“ Aby popojela autem. Říkám: „V tu ránu jsem byla v prdeli.“ Já říkám: „Vidíš to? Sedáš mu na lep. Vždyť si každý o tobě může myslet, že máš třeba; jeden dvacet, a druhý sto. Jak tomu zabrániš? Ty musíš zkrátka souhlasit. To je jeho vidění. Ty taky někdy uvidíš někoho jinak a pak, když zjistíš, co vlastně je úplně obráceně, tak budeš zděšená.“ To tak zkrátka je připravené. A vždycky se vám dějí věci, které zkrátka odmítáte. Nechcete je, tak to do vás buší. A pozor, vidíte, že to je vaše záchrana, protože teprve tehdy, až se to naučíte přijmout, tak budete vědět kdo jste. To se stane pak automaticky.

Takže před ním o tom nemluví, abych ho nedráždila. On má ještě velice mnoho slupek ega. A sám sobě si tím komplikuje život. Nedokáže přijímat mě a lidi takové jako jsou. Žije křivdami minulosti. A já vzhledem k tomu, že ti to píšu - tak to znamená, že já mám problém s tím přijmout to, že je to cesta, kterou si sám určil. A že já jsem si s ním zase domluvila, že se potkáme. Zdá se to být snadné neklást odpor, přijímat a milovat, ale jako bych měla v sobě nějaký blok nebo přes něco to nejde. Ano, vše je dobré. Nemám odmítat, co jsem si sama naplánovala. Jenže to ego si mě pořád nějak podává. Nevím jak ho umlčet. Zkouší to horem dolem. A v souvislosti s přítelem mi našeptává různé věci, abych žárlila, byla si nejistá. Vím, že jsme si domluvili vše, že mi bude dávat takového čouda, aby mi ukázal na čem všem musím pracovat. Jenže já si někdy připadám, že se toho nikdy nezbavím, a nedostanu se do té fáze, kdy mě ego přestane ovládat. Teorie by mi šla dobře. Ale s praxí je to na prd. Přijde mi, že mám tolik bloků, že nevím kde začít. Máš nějakou radu? Je to ego nebo někde mám blok, zápis, který musím zpracovat? Můžeš si sáhnout. Děkuji. Katka.

Já bych se nedosahala. Vy jste zlatička, ale to takhle nejde, víte? Vy, co jste byli už na Statku a zažili jste to, tak víte, že je nejdůležitější to povídání, a to, jak pochopíte.

Já jsem to včera v Ústí vysvětlila. Když jsem byla teď na přednášce v Praze, tak tam paní měla dotaz ohledně nemoci. A ona potom přišla o přestávce a řekla mi, že to je ona. Tam byl i soudní spor. Já jsem ji radila, aby se toho vzdala, protože se soudí s příbuznými, a že když se toho vzdá, bude mít klid. Tam je totiž původ té nemoci. Tam je tahanice o majetek a s prožitkem zášti a obrovské nespravedlnosti. A vy moc dobře víte, že lidská spravedlnost neexistuje. Že existuje pouze Božská. Takže vlastně ta nespravedlnost je spravedlivá. A ona mi řekla: „Ale to já už jsem udělala. Já jsem to na rok přerušila.“ Já říkám: „Jo? To je hovnějš, to je jenom o rok déle. Takže ještě rok budete čekat na to, až se to rozjede. To není ukončené. Ale to už je na vás jak se rozhodnete.“ Ona říká: „To nevádí, já přijedu na Statek v lednu.“ Já říkám: „Jestli si myslíte, že tam přijedete... Vy jste určitě neslyšela Křečany.“ Ona říká: „Neslyšela.“ Nic neslyšela. Jenom jí někdo někdo řekl: „Hele, tahle baba ti pomůže.“ Pozor to musí být vaše pochopení, vaše práce. A tak jsem ji řekla: „Teď nebudte vyděšená. Jestli přijedete a nic si neposlechnete, neuděláte pro to nic, tak mi do té ruky nic nepadne. A budou to pro vás vyhozené peníze za ubytování a za stravu. To nemá smysl. Buď pro to něco uděláte, a pak můžete přijet. Vy si totiž myslíte, že to dělá Iva, ale tak to není, to děláte vy sami. Já jsem pouze prostředník jako učitel, který vysvětluje. A vy jste přesně připravení v okamžiku kdy máte něco odložit, v té chvíli kdy se tam dostanete.“ To je všechno, co se děje. Není na tom nic divného ani zázračného ani bílomagovského. To je vaše vlastní práce. Tohle si může dovolit jenom ten, jehož hmota nemá odpor a je učitelem, protože tehdy já žádám vlastní Vědomí, aby přehodnotilo hmotu toho člověka. Ono je společné to Vědomí. Takže je to vaše vlastní práce, která je připravená na pochopení. Pokud ten člověk nic neudělá, nemůže nic odpadnout. Takže to je základ.

Tady, co se týká těchto stavů, bych první začala tím, že bych nehodnotila míru svých odporů a ega. Vy se někdy zaměřujete na to jací jste, ale vy jste takoví jací jste. Vzpomeňte si na Krista... a přesně v tom okamžiku takoví máte být. Jestliže žiji s takovým člověkem, se kterým vůbec nesouhlasím, a kritizuje mě - to nemůže být hezký život. Ono je těžké se někdy odpoutat. Ale vy musíte taky vědět, že pokud vy dáváte důvod té křeči, že vám překáží to co ten člověk dělá, tak pořád on to musí tvořit, protože to je vaše tvorba. Úder člověka na vás je vybití minulé karmy neboli minulého odporu. Jestliže já pořád odporuji, tak on musí pořád útočit. To je klasika. Tohle je stav, kdy si představujete: mám takovou karmu, tak s tím nic neudělám. Ano, neuděláte s tím nic. Ale, pokud to pochopíte v určité fázi po nabraných zkušenostech; tak pak s tím uděláte úplně obrat na druhou stranu. Tam se to totálně změní. To je takzvané „nastavení druhé tváře.“ Protože „nastavení druhé tváře“ je, že mi nevádí, že mi někdo přišel vybit karmu. On mi pomohl. Tak proč bych na něj měla útočit. A útočí samozřejmě myšlenky, a útočí vaše tělo, protože ono je tou odrazovou plochou. Jakmile přestane útočit, není odrazová plocha. Není, kdo by se do vás střelil. Takže klid, v míru, nebavit se o tom s tím člověkem. Jestli ho mám ráda a vím, že mi za to stojí, abych s ním byla - tak s ním budu. Pokud vím, že tam není nic, co by nás spojovalo - tak s ním klidně i nebudu. Ale je to jenom na rozhodnutí. Ale pak mu budu děkovat i za to, že mě naučil i takhle se

rozhodnout. Vy se někdy bojíte. Vy nemůžete nikdy udělat chybu, máte nastavené všechno. Je to dobře tak jak se to dělo. To je pravda, protože jste se z toho něco naučili.

Dobrý den, Ivanko. Předem vás moc zdravím a děkuji za přednášky. Moc se mi líbí nedělat ostatním to co by se nelíbilo, aby ostatní dělali nám. Ne všechny přednášky doslova chápu, ale jste pro mě člověk pravdivý, znalý svého poznání. A moc bych si přála, aby přibývalo lidí, kteří vás budou poslouchat, a vezmou si alespoň podle třídy něco co bude s vámi v souznění, a dojdou k procitnému pochopení, a následnému pocitu blaženosti. Ale píši hlavně kvůli své dceři, které je deset let. Přes dva měsíce spí s námi v posteli, a nedokáže usnout sama v pokojíčku. Když odejdu z postele, většinou se hned probudí a rozsvítí nebo jde za mnou do kuchyně. Zkoušela usnout v pokojíčku, ale spustí hysterický pláč, že to nedokáže. Tvrdí, že to vzniklo od zkouknutí ve škole hororu u kamarádky, a od té doby se bojí. Řekla jsem jí, že získala nádhernou zkušenost a od teď bude vědět, že se na to nebude dívat, a dokáže říci holkám: „Děkuji, ale já se na to dívat nebudu.“ Odkývne mi to, ale nakonec skončí v naší posteli. Poradíte mi Ivanko; co bych měla pochopit nebo jak se zachovat, aby se moje dcera zbavila úzkosti, a spokojeně usnula ve svém pokoji? Děkuji za váš čas a přeji poklidný Nový rok. Děkuji. Petra.

Ano. To ji vysvětlujete dobře, ale ještě tam chybí další pochopení. Ještě je zapotřebí ji vysvětlit, že není čeho se bát. Že vlastně svět, který tady reprezentuje ten film, je iluze. Víte, děti se poznají, když jsou docela na vysoké úrovni, když se narodí, že se rády bojí. Já jsem milovala strašidelné filmy, a mě nikdy nenapadlo, abych se v tom bála. Někdy přišel takový ten stav toho tuhnutí těla, ale to dítě už je připravené na ten pokrok, vlastně o ten schod výš. Takže ono si to užívá, ono se těší na ten strach. Jakmile ale vidíte dítě, které se fakt bojí, které je vyděšené, není radno si zahrávat, protože tam ještě je ovládáno, ale trpělivě vysvětlovat samozřejmě, že není čeho se bát. Vy už znáte skutečnost. Jste vším. To znamená, pokud já nebudu mít negativní emoci (tady ten strach je důležitý), tak opravdu nemůže na mě nic útočit. V okamžiku, kdy podlehnu strachu - tak na mě útočí všechno. Takže, vysvětlit trpělivě tomu dítěti ten princip a samozřejmě nemít o něj starost, protože i to, že byste se o něj báli - to je zase váš strach. Tam už se to rozvíjí. A ten Satan je velice moudrý a chytá vás na různé léčky - a hlavně přes ty lidi, které máte rádi, kteří jsou vám nejbližší. Takže, pokud je tam dítě, tak skutečně, nebát se. Tím ho osvobodíte. Ale chce to čas. A chce to trpělivost.

Já sama jako holka jsem chodila na dvě místa v baráku. Bylo to dole ve sklepě. Tam byly takové jenom lačkové dveře, že skrz byly díry; a tam bylo takové temno, černo. A teď vám hodí ten Satan takovou tu představivost, co tam za tím je za slizouna, který vás tam vcucne. A pak ještě na půdě. A tam jsem to jednou zahlédla, tam mi to vyprojektovalo tělo. Fakt, takovou slizkou potvoru. A pak, pozor, jsem ještě měla u našich v ložnici... My jsme měli takové ty vypínače, co se otáčely; dneska to tam ůknete, ale já tam musela strčit ruku. A ta maminka, jak na potvoru, mě posílala furt pro čisté utěrky. Tak to jsem si, tak jakoby, užila ten trénink, když jsem tam tu ruku musela strčit - a otočit to. Někdy jsem se netrefila - tak jsem musela ještě jednou, jak

jsem si to zkoušela. Ale bavilo mě to. Bavilo mě to; a pak to pomine. Ano, není čeho se bát. To chce hodně trpělivosti a vysvětlování, ale rozhodně se nebát.

Poslouchám opět tvou přednášku Staré Křečany - a s odstupem času, a přemýšlím nad jednou věcí. Víš, můj život jsou mé děti, kromě jiného. Kromě toho jdu do práce. Udělám, co mám. Práci mám ráda. Doma uklidím, navařím, pohovořím s manželem, jsme spolu šťastní. Ale většinu času se věnuji svým dvěma dětem, sedm a čtyři roky. Jsou slušně vychované. Málo se dívají na TV. Pokud nejsou ve školce a škole, tak jsou buď na kroužku nebo si hrají spolu nebo se jim věnuji. To dělám denně. S dcerkou se spolu učíme matematiku, čteme, hrajeme monopoly, karty, Člověče, učím ji dva jazyky; a vozím ji na kroužky. A jsem dost přísná. Co ale neumím definovat; zda to má původ z ega anebo z Božství. Takže občas i povolím uzdu, ale flákání je nepřipustné. Vedu ji k samostatnosti. Uklízet si po sobě, mít věci v pořádku, dbát na čistotu doma a pořádek. Není to chorobné? Chci, aby si věci vážila. Kroužky aby neflákala, když si je vybrala. A učila se se mnou poctivě, když se jí snažím věnovat svůj čas a získané vědomosti. Ale spolu si i hrajeme, a cokoliv si povíme. A stejně tak přistupuji k synkovi. U obou máme nastavené důsledkové přiměřené tresty. Například: když si neuklidíš, tak dnes nebude třeba TV. Trávím s nimi opravdu hodně času, ale i polevuji v nárocích, například přes prázdniny; a nechám jim prostor vyhrát si. Ale záleží mi na tom, aby si věci vážili, byly pořádkumilovné. Učím je i vaše učení, aby se k sobě a k lidem chovali jako k sobě samému. A umím občas zvýšit hlas anebo plácnout přes zadek, když se malý věší na regál, který může na něho spadnout anebo když mi běhá okolo vroucí vody na sporáku. To si říkám, že tady musí být adekvátní potrestání přes zadek, protože tady jde o život.

Výborně, zatím je to super.

Jenže, kde je hranice? Já zakřičím, přijde výčitka. Potom si povím: „Dělám to pro jejich dobro. Není si co vyčítat.“ Anebo při učení, když jí to nejde, tak jí to řeknu, vysvětlím třeba i milionkrát než pochopí. „Neboj, ale ty se musíš soustředit a chtít.“ Někdy se učí lehce, někdy těžkopádně, ale sama vidí, že můj čas dětem věnovaný jí přinesl vědomosti. Například byla sama u sestry v Istanbulu a chodila tam měsíc do školky, a byla šťastná jak pěkně komunikuje anglicky. Ale kde je hranice? Já vím, že jsem přísná máma – a takovou si mě vybrala. Dávám dětem lásku, bezpečí. Učím, hrají si s nimi. Vedu ke sportu, který se jim líbí, a podporuji je. Chodím s nimi do přírody. Učím je tvé učení. Ano jsem přísná. Ale má to hranici? Ego občas hodí výčitku. Občas i učitelka ve škole; zda toho není na ně moc. A moje odpověď: je ty kroužky baví a nechtějí je zrušit. Je to moje ego? anebo Božství, které je miluje? Dopřála bych všem dětem více pozornosti rodičů, ale každé dítě má tolik, kolik si

vybralo. A moje děti mají mojí hodně. A když zakřičím, snažím se být nad věcí, bez výčitky. A když zvýším hlas - hned jsou v pozoru, že něco vyvedli. Ale zda to mám úplně čistě? - to nevím. Snažím se o to, abych si neznečistila třetí čakru.

Tak, a teď jsme u prvního zádrhelu. Ta snaha, to už je vůle člověka. Tady nejde o to - pochybovat o tom. Jestliže mám dobrý úmysl vést děti k pořádkumilovnosti, k tomu, aby věci uměly, aby se něco naučili - a věnuji se jim hodně - to je dobrá věc, je to vynikající. Úmysl je také dobrý. Všechno je v pořádku. Ale pozor, ty výčitky, které už tam jsou; už potom jakoby hází egoismus. Tady si není ta žena jistá sama sebou - jestli to dělá dobře. Každý z vás dělá dobré věci, protože z každých se poučí. Ale úsilí hlídat si třetí čakru, abych se neznečistila - to je ještě podstrkávání hmotného Vědomí. Vy se bojíte, abyste se nezablokovali. Pozor, vždyť je to nastavené - jestli si to zablokujete nebo ne. Ve všem by měla být zlatá střední cesta. Ve všem. Někdy i moc tlačení na pilu a hrnutí... jakoby do nějakého řádu - ano, svět má svůj řád, ale aby ty děti pak uměly povolit, aby uměly si odpočinout, aby neměly takový ten hnací motor. Ano, někdy je zapotřebí jim ukázat i druhou stránku mince. A rozhodně si to nevyčítat.

Nebo konec konců to dělám pro ně. Jinak vychovávat neumím. Neumím si představit, že by celý den seděly před TV, nic nedělaly, nepomohly; a že bych polevila. Jak už jim vyskakuje ego, zasáhnu, když papulují, odmlouvají.

To je všechno v pořádku. Ale nevyčítejte si to. Vy je přece vedete k tomu, aby to bylo v pořádku. Akorát opravdu tyto věci musíte udělat bez negativní emoce. Jenom tím tělem se to pronese, se to řekne, ale samozřejmě bez toho útoku těla; to je láska, to je stav Jednoty. Ty děti to budou vědět, i kdyby dostaly na zadek. Samozřejmě při nějakých nebezpečných věcech nebo situacích - tak to dítě bude vědět, že jste mu nasekala, možná si i popláče nebo se nafoukne, urazí se; ale to nevádí. Bude vědět, že jste to myslela dobře.

Ivanko, toto je věc, která mi už dlouho leží na srdci. A budu ráda, když mi odpovíš. Je to mé Ego? Není to pýcha? - aby byly moudré. Je to moje zodpovědnost vůči nim? dát jim základ - a v dospělosti ať si dělají, co chtějí. Nechci, aby mi jednou předhodili: „Proč ses nám nevěnovala?“

To už musíte vědět sama; jestli to tedy posloucháte, asi ano. Jestli je tam tenhle moment zaznamenaný, anebo ne. Víte, já jsem třeba byla matkou takovou, že my jsme měli nastaveno, že budu samoživitelkou v jistém obtížném období toho našeho života. Děti byly docela malé, jedné bylo osm a druhé pět. A teď mi tam byl hozený ten obraz té laborky, já jsem to poslechla. Do tří měsíců skutečně laborka existovala. A pak jsem musela pracovat, ale dlouho. Já jsem pracovala dvakrát tolik, než by se podle Zákoníku práce pracovat mělo. Dvacet pět let. Já už vlastně mám být dávno v důchodu. To co teď prožívám, je pro mě obrovská svoboda, přesto že také pracujeme hodně, ale já už jsem venku, já už jsem mezi lidmi, já už jsem si prošla tou pouští - a jsem s vámi. A moc vám za to děkuji, že jste takoví, jací jste. A že rozumíte, co vám vlastně ta Iva přišla říct. A

tohle je důležité vědět, že to ten smysl má. Takže ta žena, která tady vlastně to dělá, když se sama před sebou jakoby chrání - že jsem se jim nevěnovala - to už je něco, kdy chceme vypadat jako dobří. Tady je trošku zakopaný pes. Jestli se toho budete totiž bát Lucie, tak pak se může stát, že jedno z těch dětí vám to jednou stejně řekne. Budete valit oči jak je to možné... Bacha, chtít být dokonalým rodičem je také past. Vy totiž jste dokonalí přesně takoví jací jste, i kdybyste byli v očích běžného člověka rodičem darebákem. A to je právě to, co neumí někdo odhadnout. Ne. V tom případě to ten člověk dělá pro sebe. Ne. Jestliže mám čas, budu s nimi, protože mám jako matka povinnost i vyžehlit, vyprat, uvařit. Zase to nepřehánět. Já znám zase děti, které vyrostli v dospělé děti; kteří byli tak opatrovávaní rodiči, že oni potom neuměli být bez někoho vedoucího nebo někoho, kdo by jim upravoval cestičku. Zlatá střední cesta.

Třeba můj muž jako dítě přišel o rodiče. Od osmi let byl sirotek, vychovávala ho teta. A nikdo mu nevelel. A pak ta teta, když mu bylo devatenáct, tak zemřela. Takže nikoho neměl, ale byl zase svobodný jako pták. Já jsem měla rodiče, kteří by za mě dýchali, hlavně tatínek. To byl takový extrémní případ. Ale zase jsem musela poslouchat. Já jsem ty rodiče měla, já jsem tu rodinu měla, já jsem byla pravý opak toho mého muže. Ale já jsem vždycky dělala co ti rodiče chtěli, protože jsem věděla, že to by nepochopili. Takže vidíte, každý ten osud je trošku jiný, jinak nastavený, přesně podle toho co potřebujete; a oba dva osudy jsou stejně kvalitní a dobré. Každý váš osud je dokonalý, zapadá do celku planety. Na to nezapomeňte. Takže jenom žijte bez obavy, že si něco znečistíte. Neboť tím - tou obavou - si to už znečistujete.

Dobrý večer, Ivanko. Kamarádka mi přeposlala odkaz na rozhovor týkající se plánu NASA na zničení lidstva v roce 2025. Mohla byste mi prosím k tomu říct váš názor. Zda informace v něm obsažené se zakládají na pravdě? Moc děkuji. Poslouchám vaše přednášky a občas jedu i na setkání s vámi. A žiji už tak nějak jinak. Ráda bych přesto slyšela, co si o šíření takových zpráv myslíte. Děkuji. S pozdravem Dáša.

Ale vy už to taky víte, že jo? Hmotná složka má v programu, a je to ve vašem zájmu samozřejmě (jako Božství, které se přikrylo touto hmotou) strašit a mít v této době takzvanou „křeč hmoty.“ To znamená - vyluzovat v lidech strach, aby se z nich stávaly těla a jména, a neprošli si do stavu, který je váš původní stav bytí. Takže všechno co na tom internetu dneska běhá z těch zpráv, které jsou hrozivé a alarmující; jsou právě proto, aby i takto působili na rozum lidí, a na cit lidí samozřejmě, aby je stahoval. A teď jde o to jestli se dokážete vymanit. Jestli dokážete, buď s úsměvem si tohle přečíst a odhodit. Anebo tam vůbec ani nechodit. K čemu vám to je, vy máte žít. Máte jít na procházku, máte si uvařit, máte jít do práce - tam si dobře zapracovat. Máte mít přátelé. Máte mít dobré vztahy s dětmi. Jestliže se budete bát, budete nervózní, pohádáte se doma v rodině; už je všechno jinak. Ten strach vás úplně ochromí, a udělá z vás úplně šílené bytosti. Je to zbytečné. Ale vy sami musíte říct - dost, tohle už nechci. To je to samé prosím vás, s počítači, s telefony, když pořád ten člověk někde ujíždí od té skutečné reality. A jak je vám dobře v přírodě. Jak je vám dobře, když se setkáte s přáteli někde na setkání a popovídáte si a žijete.

Já si pamatuji, naše Lucinka kdysi chodila s chlapcem... a on jednou, to jsme ještě měli čtyři holky, a když jsme se sešli všichni u večere, tak on ani nemohl jíst, jak furt koukal. Byl vyděšený. Já říkám: „Péťo je ti něco?“ Jmenoval se Petr. On: „Ehmm, ehmm.“ A zase tak koukal. A pak mi Lucka vyprávěla, že oni v rodině nikdy nejedí u stolu. Každý si v jinou dobu vezme něco z lednice, odnese si to někam do svého pokoje... Nikdy spolu nikdo v rodině nepromluví, zkrátka žijí úplně jinak. Takže on byl pak vyvalený jak my se ještě tak u toho jídla chechtali a povídali si zážitky z toho dne. Prosím vás, já jsem byla vychovávána: „dobré chutnání a žádné povídání.“ U jídla se nejlíp mluví, prosím vás. Rodina se má setkat u toho stolu a popovídat si. To je nejkrásnější doba z toho dne a o víkendu už taky. Ale když se večer sejdete po celodenní práci, to je příjemné si povyprávět všechno, co se odehrávalo. A aspoň u toho stolu, protože tam je na to čas. Ale ti, co si nosí to jídlo k té televizi, a pak z nich nevypadne nic a začínají se odcizovat jakoby té rodině... Hlídejte si to - to je vaše cennost - vaši bližní, se kterými žijete. Protože ti lidé potom nedávají ten čas do toho, aby se znali, oni jsou najednou cizí.

Takže neposlouchat, nekoukat na to. Uvědomte si, že vy jste nesmrtelní. Ať je v tom programu planety cokoli naprogramováno, programovali jste to vy jako Božství, protože vaším zájmem bylo prožít děj toho divadla na planetě. A ať jste cokoli hráli, budete tady vždycky dál. Ponese vás tato planeta dál - a budete opakovat ty návraty. Veškerý děj je nastavený samozřejmě, tak nemá cenu se ničeho bát nebo se toho odříkat.

Dobrý den, Ivanko. Přeji vám i všem, kteří nám stále pomáháte a zprostředkováváte pro nás důležité informace, klidný a pohodový čas. A zároveň vám všem moc děkuji. Dlouho váhám, jestli vám mám napsat. Vím, že toho máte hodně, a poslouchám vaše přednášky, a vždycky tam objevím něco, co jsem předtím neslyšela. Mám za sebou dost náročného období plné testů a zkoušek, ale jsem za ně vděčná. Některé byly na jedničku, u některých jsem propadla. Ale vše je dobré. Když to prožiji negativně, alespoň se snažím si připomenout teorii.

Výborně.

Někdy si říkám, co já dělám na vašich přednáškách, když mé ego je ještě velké, ale mám ho ráda. A mám pocit, že když nám napočítám skóre a uznám jeho výhru, je i pobavené. A teď k tomu, čím se trápím.

Tuto paní chci moc pochválit. Perfektní. Tady není žádná výčitka, že něco udělala blbě. Výborně. Všechno potřebujete otočit do plusu. Nezapomeňte na to.

Pracuji jako dětská sestra už od školy. Přesto jsem tak úplně tento obor nechtěla, a mnohokrát jsem chtěla odejít, ale jsem konzerva, tak k tomu nedošlo. Práce s dětmi a lidmi mě baví. Problém už mnohaletý je ve vztahu k některým kolegyním. Čelím nenávisti, kritice, i když se snažím neprožívat odpory, stejně jsem skončila s pocitem, že bych jim nejraději dala pár facek. Mají velmi silná ega, a když jim ustoupím v jedné věci,

zaútočí hned někde jinde. Zkoušela jsem to probírat z různých stran, ale cítím jen odpor, zklamání a smutek. Víím, že pro to, co udělám se musím rozhodnout sama, ale stále nevidím, co si na tom mám uvědomit a přiznat. V čem je to nastavené zrcadlo zloby a nenávisti. Kolegyně chrlí neustálou kritiku na všechno a na vše. Lidí jsou hloupi, plat je malý, křeslo je nepohodlné, mají málo nočních. Když jim přidám, tak jich mají moc. Jsem staniční sestra. Ale asi jsem posera. Bojím se jít do otevřeného konfliktu. Jedna z těch nespokojených je kamarádka naší vrchní sestry. A když jsem se na ni obrátila oficiálně o domluvu, dotyčná vše překroutila, a já dostala za uši, protože se s ní nechce rozkamarádit. Přemýšlím tedy o změně práce, ale když si to nezpracuji tady, vezmu si to sebou. Prosím o radu, co si mám uvědomit a na čem popracovat.

Tak. Není to jedno co jim vadí - ať si kecají, co chtějí. To kecá ego, tak mi může být úplně jedno, jestli jim všechno vadí. Ať jsou takové nebo makové - to je jejich problém. Já jako staniční jim udělám služby - a ty budou muset splnit, ať se jim to líbí nebo ne. A je mi úplně jedno jestli mě za to budou kritizovat anebo nenávidět, protože já je miluji. Ale budu je milovat jediné tehdy, když mi bude jedno co si říkají. Vy se musíte naučit jedním uchem dovnitř - a druhým ven. Uvědomte si, že vy jste Vědomí, proboha. Když někdo bude kritizovat Ivu: mě nikdo kritizovat nemůže, protože já nejsem Iva. Ať si klidně o Ivě říkají co chtějí. Já víím co je pravda. A pozor, bude to vědět i vaše Vědomí tehdy, kdy moje nebude mít odpory. Ale jakmile moje bude mít odpory, tak ti druzí se k tomu nikdy nedostanou - takže mi to budou muset dělat, když budu staniční sestrou. Tady se musí naučit ta žena, aby ji bylo jedno; to je takzvaná zkouška „být za darebáka.“ Tohle musíte ustát. S úsměvem, proboha. Vždyť vás kritizuje jenom ego - ta slupka toho Vědomí, které je ve druhém - to je mi naprosto lhostejné. Pak se z toho vymaní, jindy ne, bude to mít asi nějaké trvání. Tohle musí pochopit. Žádné myšlení na pár facek, to si nechte zajít. To byste musela udělat bez negativní emoce, to ještě neumíte. Jinak by to šlo, to je pravda. Vždycky potřebujete začít sami u sebe.

Milá Ivanko, mám tříměsíční vnučku Emu, která mi poslední dobou několikrát silně připomněla něčím mou před dvěma lety zesnulou tetu. Ten pocit přišel mi zevnitř - silně. A je zde i nějaká fyzická podobnost. Jak už ve třech měsících začaly vnučce růst zoubky - a šest najednou. Je možné, že se duše mé zesulé tety, která zemřela při nehodě, takto brzy vrátila do rodiny? Děkuji za odpověď. Třeba na některé z tvých přednášek, pokud to bude možné. Dobrý rok 2018 srdečně přeji, a moc děkuji. Jarča.

Tak pozor. Vy už možná taky budete vědět jak odpovím. Vííte, všechno co existuje, má základ v Duchu, který je jednou jedinou Bytostí. A nešťouřejte do toho - to se dělá v bílé magii. Ano. Může vám někoho připomínat, ale nemusí to být. A nechtějte to vědět. Toho by zase využilo ego, hmotné Vědomí, které by zase zesílilo vládu nad vámi. Buď je nebo není, ale vždycky tam je. Jestliže jsme všichni všechno, tak tam vždy je uložen prázáklad. Takže je to pravda.

Kdysi dávno se jedna má příbuzná rozváděla se svým mužem. A zamilovala se do jiného muže někde v cizině. A když to bylo v tom rozkolu a oni se rozváděli, to žádný rozvod není příjemná záležitost - je to dramatické. Tak ona vždycky upřednostňovala takové to chování a ukazování, jak ona je dobrá, jak ho má i ráda - i když se s ním rozchází. Tam byla taková ta nafouklá bublina té duchovnosti v bílé magii. A upozorňovala, samozřejmě, na dobré věci i té druhé strany. A já jsem jí tenkrát říkala: „Podívej se. Ty nemůžeš pomlouvat někoho; co kdo dělal nebo nedělal. Říkáš, že jsi odpustila, ale když vyprávíš o věcech, které jsou dvacet let staré - jak tě třeba tvůj muž tenkrát nechal jít dva kilometry někde pěšky hladovou a nešel tě doprovodit - tak to do dneška prožíváš. Ale uvědom si, že tím ale oslovuješ všechny.“ Víte, vy žijete v procesu, kdy to co děláte druhému člověku - to vy nevíte - děláte všem. I sami sobě. Vy to děláte Jednotě. A je skutečnou pravdou, že když myslí člověk na Boha, tak musí myslet i na sebe, a na všechny. To znamená, že se přesně tak musíte jako k Bohu chovat ke všem - i sami k sobě. Jinak to neplatí. Jakmile budu někde vyzdvihovat dobré vlastnosti, a někde špinit něčí špatné vlastnosti - tak to děláte všem, i sobě. Jsme jednou buňkou a ta buňka je rozdrobená na drobky. A ta jedna buňka cokoliv udělá (ten drobeček na té buňce) tak to dělá celá buňka, protože ona to má (ten proces) v programu. Takže vždycky tam ten člověk bude. Vždycky vás dohoní všechno co jste kdy udělali.

Včera jsem vyprávěla, tam byl dotaz na prokletí nějaké prababičky, a dneska to je dcera té ženy, která se dotazovala. A tam skutečně ten proces byl takový, že ta prababička dnes je tou holčičkou. Takže dopady si střelila, samozřejmě dneska si to odžívá sama na sobě. Což vy nevíte. Takže, je jedno kdo se narodil. Je to nové tělo s novým programem, které si musí odžít svůj nastavený vývojový proces a je na správném místě. Hmota složky před tím už odumřela, už se rozpadla, a slouží tady dál nám všem. Hmota nezaniká, ta trvá přesně ve stoprocentním množství tak jak byla, ta se vždycky jenom přemění.

Ráda bych měla několik otázek. Prosím můžete je odpovědět na nějaké besedě? Partnerský vztah. Ráda bych si ujasnila některé zákonitosti ohledně partnerského vztahu. Jde mi o nepsaná obecná pravidla, která v něm fungují. Je mi jasné, že každý partnerský vztah je jiný a každý pár má svá pravidla. Všimla jsem si, že během povídání občas mluvíš o tom, že když tvůj muž řekl na něco ne či něco rozhodl, třeba výměna kazetového stropu nebo s nějakým tvým rozhodnutím nesouhlasil, například praxe u mystické cesty, tak ses přiklonila k němu. Neslyšela jsem, že bys to samé dělala někdy u dětí, že by ti řekly: „Mami ne...“ a ty si se jim přizpůsobila. Znamená to, že muž má přednost před dětmi? Jestli to jde, můžeš říct, jaké jsou zákonitosti v partnerském vztahu? Jaké jsou zákonitosti v manželství? V čem jsou stejné a v čem se liší?

To je pouze iluze, protože neznáte veškeré motivy a popudy a samozřejmě příhody. Ale já jsem dokázala uznat i mé děti. Ale pozor, tady jde o něco úplně jiného. Člověk může říct „ne“ kdykoliv se mu zachce, ale nesmí mít negativní prožitek. A to je základ. Tady jde o stav, ego reprezentuje negativní emoce, a to je základ všeho. Takže jestliže já řeknu „ano“ nebo „ne“ - tak na tom vlastně všechno stojí, ale musí to být bez útoku těla,

za prvé. Za druhé: zde funguje nestrannost, a nedívejte se na velké tělo lidského dospělého jedince a malé dítě, oba dva mají svá pravidla. A jestliže jste nestranní - musíte být spravedliví i k tomu dítěti. To je podmínka. A to já jsem vždycky byla. To samozřejmě z těch příběhů není vidět. Ale pozor, tady taky jde o něco jiného. A zrovna u té mystické cesty, jestli znáte ten příběh. To bylo s Jirkou, tak tam jsem prošla obrovskou zkouškou, kdy jsem zjistila, že tou mystickou cestu nemusím procházet, protože jsem už nad ní, nad tou mystickou cestou. Když dokážete odložit svou takzvanou duchovní praxi a podřídít se rodině, tehdy umíte pokoru. A to byl dar pro mě, ne ustoupení. To tady je nepochopeno, tady je to o něčem úplně jiném. Někdy slyšíte jen povrch té vody, a ne obsah toho co vám chci říct - a to je strašně důležité. Jestliže jste všim v páté dimenzi (to znamená v té pokoře - jste Bohem) tak soucítíte se všemi jedinci. Soucítit znamená nelitovat je, ale vědět jak se cítí, protože vy už jste si většinu těch věcí prožili, byli jste v kůži toho člověka. Člověk, který tohle nemá, neví - tak to pak musí vlastně zažít. Proto je dobře všechno co prožívají lidi ve 3D - aby k tomuhle přišli. Teprve potom se můžete sjednotit a nalézt soucit, který potřebujete. Takže každý ten vztah manželský a s dětmi je originální. A vy si musíte najít tu hloubku, která rozděluje stav hmotného Vědomí a stav Božského. Ale to se nedá naučit - to získáte zkušenostmi.

Rodina. To samé by mě zajímalo u rodiny. Z přednášek chápu, že máma má na dítě vliv do patnácti let života. Pak je skoro dospělé a vše už je na něm, pro co se rozhodne. Jak je to s ostatními členy rodiny? Táta, sourozenci, prarodiče, strejdové, bratrance, sestřenice. Jaké zákonitosti je třeba mít na paměti? A jaký mají význam na jednotlivé role vůči sobě?

Zase, vy jste všechno. Vy to rozdělujete podle postav a rolí. Tady jde o to, jestliže jsem v opozici vůči někomu a mám proti němu nějaké útoky, tak podléhám hmotnému stavu Vědomí. Ale já můžu říct cokoliv. Ano i ne, ale bez negativní emoce - tak se vymaňuji. To se nedá charakterizovat na jednotlivé postavy v té rodině. Protože uvědomte si, vy jste jednou dítětem, ale pak rostete, pak jste dospělým chlapem nebo ženskou, pak jste starým člověkem a odcházíte. Vy si prožijete veškeré pozice v té rodině, když se toho dožijete samozřejmě. Ale minimálně mnohokrát jste to zažili, byť jste třeba někdy odešli dřív. Takže to se nedá. Ano, duchovnost není pro to, aby se dala naučit - to je cítění. Vy se musíte překlenout do stavu bytí, původního, než jste se obalili. Takže tady se to zase nedá rozškátulkovat a naučit se to jenom jako nazpaměť. To si musíte prožít. A vy každý tu cestu máte, která se dotýká toho cíle, který máte dožít, ale každá je jiná - a to je úžasné. Ten Bůh si prožívá - jeden jediný Bůh - úplně veškeré varianty, které existují.

Nervozita. Zajímalo by mě, z čeho pramení nervozita, neklid a jistý druh netrpělivosti, roztěkanosti. Bud' si jí jsem více u sebe vědoma nebo jsem nyní více nervózní. Projevuje se tak, že přeskakují z místa na místo. Vypnu například počítač, za minutu se přistihnu, jak ho zase zapínám. Nebo někde sedím, musím si intenzivně mačkat ruce a paže, abych se

uvolnila. Přijde mi, že mě tlak na ruce na prsty úplně zpřítomňuje. Přítel to vnímá tak, že si ubližuji. V souvislosti s tím mám i další dotaz.

Tak, teď zodpovím tohle. Nervozita je blokáce třetí čakry, kdy vy nerespektujete děj, který probíhá. Třeba se nudíte nebo chcete něco jinak, ale to je podvědomí, tam jako člověk, který by chtěl něco dělat a neví co, tak takhle se bude chovat. Ale on vlastně odmítá ten stav, on nechce mít to co teď je, a neví co by měl dělat, tak pak tělo dělá takové věci. Nebo třeba budete nervózní - zkuste si vzpomenout - půjdete na rande a budete mít zpoždění. Jste nervózní z toho, že máte být někde jinde, pozor nemáte, vy to moc dobře víte. Když to nevíte - v tu chvíli to tělo to neví - takže ego hází že máte být někde jinde, a už jste nervózní. Anebo naopak: někdy čekáte nervózně, že přijde někdo druhý a už si představujete milovaného člověka, stojíte tam s kyticí - a ona nikde. Tak ta nervozita, jak se budu tvářit, a teď to nadšení se začne tak jakoby ztrácet... a za půl hodiny už jste nasraní. To jsou takové dopady. Ano, to tělo právě nerespektuje teď stav tak jak se děje - a chce něco jiného. A většinou neví i co chce. Takže to je záležitost třetí čakry. A je to velice nepříjemné.

Snížený práh bolestivosti. Zjistila jsem, že oproti ostatním mám asi snížený práh bolestivosti, ale i citlivosti na vnímání svého těla. Příklad. V konkrétní situaci mám pocit, že vše vnímám dobře. Uvědomuji si, jak například sedím na židli, jak mluvím s jednou paní, vysvětlují ji, jak má s čím pracovat. Paní mě poslouchá. Zkouší si věci a mám pocit, že jde vše hladce. No ani ne po dvou hodinách vstanu, a najednou zjistím, že mám úplně ztuhlý krk u hlavy a pátou čakru. Ztuhlé trapézy, stažené břicho, třetí čakra, nechtěně i stažené půlky u zadku. Uvědomuji si to. A co jde zkusím uvolnit. Většinou jdou uvolnit svaly na hýždích. S ostatními nehnu. Za chvíli ale zjistím, že jsou znovu tuhé, jako bych byla v neustálém napětí a úzkosti. Děje se mi to kdekoliv, nejenom v práci, ale i doma. Citlivost na emoce či prožitky druhých mám naopak značně velkou, někdy až skoro lítostivou. Nevím, jestli se to děje i někomu jinému.

Ano. Tělo totiž dřív, než zašroubuje tou čakrou, tak začne tuhnout. Nechce to - ono odmítá. A odmítá přesně podle šablony posledního tuhnutí, když to bylo včera, nebo předevčírem, nebo před hodinou... A pozor, to je ale na vás. Tam se tomu tělu něco nelíbí, a teď vy musíte vědět, protože většinou to můžete rozeznat. Většinou 3D člověk, který je hluboce v egoismu to vůbec nedokáže vnímat, protože jemu vadí děj té hmoty, který se odehrává před těma jeho očima a bere to za skutečnou realitu. Takže on je plný útoků na cokoli, že nemá vůbec šanci zahlédnout kým je. To je ta hra toho divadla hmotné složky. A ta má tento úkol po velice dlouhou dobu vašeho vývoje. Až teď máte poprvé za existenci planety možnost zjistit, že ono to je trošku jinak. Teď ještě je to třeba pro někoho dramatické. Ještě prožíváte takové nějaké dramatické věci, ale pak se jednou budete strašně smát. Až vám nebude vadit fakt vůbec nic tak to bude strašně zábavné, protože víte, že tady v životě nikdo nikomu nic neudělal a nedělá, že se to děje samo. To dělá ta hmota. Dělá vám iluzi toho běžného života, který ti lidé považují za skutečný, a pak se hádají, jsou vtažení do té hry. A ten, kdo je osvobozený - tomu je

strašně dobře, i kdyby se dělo cokoliv. To je obrovská úleva. A takto to začíná, začne vám tuhnout tělo. A v okamžiku, kdy to tělo začne tuhnout, dává vám najevo nějakou nelibost, tak pozor, musíte se zaměřit na tělo. To je hodně těžké, zjistit tenhle okamžik. Když se vám to podaří, tak mu řekněte: „Já to chci, to je moje vůle. To co se teď děje - já s tím souhlasím.“ Tehdy to tělo povolí. Ale je mistrovstvím zjistit právě tenhle okamžik. A to chce svůj čas.

Povinnost versus relaxace. Jak si udržet zlatou střední cestu mezi prací a odpočinkem? když mě potřeba uklidit vždy převálcuje.

Já vidím moji maminku...

Situace, že vše je hotové nikdy nenastává, protože práce se samovolně množí. //Smích//

To je hezké.

Docela často ve tvém vyprávění se najdu ve tvé mamince, v situacích kdy pořád něco uklízí. Z vyprávění chápu, co by mě mohlo potkat, kdybych s tím nepřestala a byla v tom urputná či perfekcionalistka.

Moje maminka mně letos bavila, strašně moc na Silvestra. Sedíme, máme vedle sebe brambůrky nebo něco, ona nebyla schopna sedět celý večer. Ona tu sebrala talířek, tam hrneček... Já říkám: „Mami, sed' proboha.“ Ona: „To je dobré - já jsem potřebovala čurat.“ A už to maskovala i záchodem, že jako musela vstávat. Jasně, že tam nebyla. Protože ona to potřebuje mít dokonalé. A pozor, zjistila jsem, že vlastně celá léta, teď hodně let jsme trávili s Italy, no jasně, s dětmi, a teď jsme šly nahoru, protože já televizi nemám, babička ji má. Tak abychom viděli, kdy je půlnoc - to tam bimbalo, tak jsme byly nahoře u té babičky. A pozor, všechny ty děti a Paolo milují ohňostroje, a to asi všichni chlapi. Což já nemusím tedy - ohňostroje mi nic neříkají. A to byl pro naši babičku hrob, protože se hnulo se záclonou. To jsem vždycky pozorovala, jak seděla, takhle se držela křesla... A teď už si myslela, že už tam nikdo nepůjde, tak zase vstala, udělala to všechno, a sedla. A zase přiběhl někdo, a odhrnul záclonu. Já jsem se tedy bavila. Já jsem věděla, že to je pro ni dobře, vy ji nesmíte litovat. A tak jsem si říkala: „Oni tady letos na Silvestra nebudou poprvé po těch letech, protože Matyo už potřetí nemohl přijet - má soustředění s fotbalem, tak si říkali, že už dvakrát nebyli na Silvestra, tak po třetí, že zůstanou. A přijedou až prvního ledna. Babička už asi něco pochopí.“ Ne, letos byly jiné talířky a různé věci. Ona to v sobě ještě má ten perfekcionalismus - a je to fakt tedy náročné. A teď pozor, kdybych já byla slabá nebo kdybyste vy byli v této fázi slabí, tak vezměte si co vás hned napadne: že vám dává najevo, buď že jste bordeláři nebo že jste netolerantní nebo že si po sobě neuklízíte. Tam jsou různé varianty té druhé položky, která tam je. A já se bavím, já se bavím... Babička je super, tedy, fakt, že jo. Ale pozor. Už se smála. Ona není panna, ale je tak perfektní, a je tam rak a je to tam kolem toho čtyřiaadvacátého června, kdy tedy to je ještě svatý Jan, a ještě se narodila v neděli v jednu hodinu odpoledne, takže hned tam

prohlásili: „To bude velká parádnice.“ Takže veškerá dokonalost: na všechny strany kam se podíváte.

A teď dvacátého sedmého ji říkám: „Hele mami, jsou slevy. Já jsem si koupila takový růžový svetrík.“ A ona říká: „Já bych taky takový chtěla.“ Já říkám: „Mami, super, jsou slevy - pojď, pojedeme do Hypernovy.“ Tak jsme sedmadvacátého vyrazili do té Hypernovy. A tam byl takový pesimismus: „To jsou hadry no fuj, no hrozné.“ No všechno se ji nelíbilo, ale takovým způsobem... Já říkám: „Mami, já jsem myslela, že budeš mít radost.“ „Nepotřebuji už nic. Nic nechci.“ A pak říká: „Ale v Krupské jsem viděla kytičku - tu bych si koupila. Jedna mi chtěla v kuchyni.“ Říkám: „Dobře, jedeme tam.“ Ale já jsem si říkala: tam byl takový pesimismus. Říkám si: „Nevím, nebude zavřeno?“ To víš, že jo. Vylezla z auta, lomcovala klikou, a teď si sedla úplně zdrcená. A já ji říkám: „No, jestli chceš tak se můžeme do těch Trnovan vrátit, a pojedeme k Dvořákovi - tam si vybereš kytičku.“ „Myslíš?“ to už tak jako zareagovala. „To bys pro mě udělala?“ Já říkám: „No jasně, jinak bych ti to nenabízela. Tak chceš nebo nechceš?“ Musím hrát přísnou. „Tak jo.“ Tak už zase měla ty očička taková šťastná. Přijedeme k tomu Dvořákovi a tam měli obrovské dracény a měli jich tam asi dvanáct. A pozor, byly fakt ve velké slevě. Byly to krásné rostliny, ve slevě za 299,- (a měli potom jednu poloviční, a ta byla asi za 750,-) a tak říkám: „Tedy mami, ty máš štěstí. Ty máš dneska mít radost. Tak kterou chceš?“ Už jsem to věděla... Už jsem přesně věděla, jak se bude chovat. A říkám: „A teď si na to počkám - to je pro mě jako Laurel a Hardy.“ Tak bafla tu první, dala si ji do košíku. A teď vidím ty oči, jak se otočily... A teď: „Počkej, ne ne, tamhleta je lepší.“ Hele, my jsme tam tři čtvrtě hodiny, nekecám, já jsem se dívala na hodinky, tři čtvrtě hodiny si vybírala z těch dvanácti. A tak já jak robot: „Tak kterou chceš.“ „Tak tamhletu.“ Mami, já tě znám, ty si stejně vezmeš tu první.“ „No tu první si nemůžu vzít. Podívej, ta má tady jeden lísteček ohnutý.“ Říkám: „Mami ona jich má tisíc, a stejně ti ji budou balit, tak až ji dáme do auta, tak ti jich můžu třeba deset zlomit, tak to si třeba odstříhneš, ne?“ „Ne ne ne ne.“ A teď tam chodila a přesouvala, a pak už toho měla plné zuby, těch dracén, tak viděla jinou kytku. Říká: „A tamhleta je lepší.“ Já říkám: „Dobře, ale rozmysli si to.“ „Jo jo jo.“ A teď ji bafla, a teď ji nesla. Najednou mě to napadlo... Já říkám: „Dívala ses kolik stojí?“ „No, to jsem se nedívala, tak se podívej.“ Hele, ona stála 1760,-! „Tak to ne.“ A pospíchala s tou kytkou zpátky. Já říkám: „Hele, tak kterou chceš?“ a ukázala fakt na tu první. A pak jsem vyslovila něco, a poprvé se smála.

Kdysi dávno si můj první muž Dalibor kupoval boty. Taky tam byla taková právě přepečlivost, že musí mít všechno nejlepší. On si neuměl koupit boty, my jsme dvě hodiny kupovali boty. Vybíral si ve třech párech. Ještě si vyměnil ten pár před placením u kasy, a pak když jsme odcházeli tak na ten vyměněný prohlásil: „Jsem blbec, měl jsem si koupit ty druhé.“ Ten člověk pak nemá z ničeho radost.

A já říkám: „Mami, připomínáš mi Dalibora, když si kupoval boty.“ A to se poprvé smála. Takže jo, fakt jsme vzali tu první s tím jedním ulomeným lístkem. Takže to dopadlo. Je to nádherné a vezměte si, kdybyste byli v odporech, tak budete nasraní: „Jé, zase bude vyvádět.“ Ne, to je zábava, to je neskutečné. Já vlastně nemusím mít televizi - já mám komedii furt.

Pár věcí už povolilo. Jenže něco mě vždycky zvedne, a uvězní před prací - takový vnitřní neklid, jako kdyby odpočívání byl hřích či velký prohřešek.

Ne ne, víte tady je něco jiného. Uvědomte si, že kdy si splníte nějaké věci , a to má moje maminka, a to máte ale vy taky, aniž byste si to v nějakém případě uvědomovali, když si splníte nějakou tu povinnost - tak přijde úleva. Protože když to nemáte, tak to nesete na ramenu. Takové to, třeba: nechám tam nádobí - to udělám až potom. Hele, vy na té procházce to nádobí máte sebou - zjistili jste to. A ještě pozor, když je to nepříjemná práce - no to je úplně demolující to odkládání, nebo že se do toho nechce, ale furt to vlečete za sebou, cokoli byste dělali. Takže moje maminka zjistila, že když si udělá všechny ty věci, pocítí úlevu. A můj táta měl něco podobného. Já nevím, po kom jsem se tedy povedla. Můj táta, než dělal vedoucího, tak dělal úsekáře - a tam bylo sedm lidí v místnosti. To vždycky se z toho bavili úplně obrovsky v zubárně, když tam za ním přišel nějaký kamarád z hospody a říká: „Hele praskly mi zuby, udělej mi to. Já přijdu ve tři.“ To bylo třeba ráno v devět. A teď můj táta to musel mít taky. A tak se rozrazily dveře, vletěl do té místnosti na zlato a řekl: „Holky, potřebuji spravit protézu.“ Protože to dělal on, tak holky všechno najednou: jedna přinesla kelímek, druhá přinesla sádro, třetí míchačku, čtvrtá drát. On seděl, zvedal ruku, ony kolem něj - těch sedm lidí. Ale on to měl za dvacet minut spravené. Mohl to mít až ve tři, mohl to udělat až za dvě, za tři hodiny. A pak udělal: „Aaaaaa...“ a zapálil si cigáro a visel na tom křesle. Takže oni tam museli mít něco podobného. Je pravda, že já mám také ráda věci hotové, ale já si můžu dát čas nebo umím odolat tomu egu, když vím, že je něco přednějšího. Ale oni ne. Oni museli - to je hodně těžká zátěž. Takže umět si říct, kdy je to nutné a kdy ne. Protože vy totiž tímhle můžete demolovat ty druhé okolo sebe. A bacha to jste také vy, takže na vás se to odrazí tou nervozitou v té rodině, kdy pak na vás všichni koukají, jsou nasraní. To je křeč, takže bacha. Ve všem zlatá střední cesta.

Také zároveň s tím se objeví i vnitřní sabotér při němž se objevuje vnitřní neklid, a jakási vnitřní rozervanost, že nedělám to, co bych chtěla. Jakmile ale začnu dělat to co chci, ozve se za chvíli: „Běž pracovat, nemáš ještě všechno hotové, nemůžeš se takhle flákat.“ A povinnost mě vždycky převálcuje. Děje se to jen uvnitř mě. Doma mě nikdo k práci nenutí.

No bodejť, když má všechno hotové.

Prosím, můžeš k tomu něco říct, jak to pozvolna povolovat. Co mi to má říct?

Ano. Zlatá střední cesta. A vlastně už jsme o tom pohovořili. Vědět, že dobře, když mám všechno hotové, ale ne za každou cenu.

Třeba moje maminka: „Jak to, že nemáš ještě umyté nádobí (to byly holky malinké) nebo umytá okna.“ Já říkám: „Mami, podívej se, já napřed půjdu teď s holkama ven, protože je sluníčko. Až se vrátím, budou si hrát, já si to nádobí umyji, ale až já budu chtít.“ Takže musíte potom umět odolat tomu: „Jé doma mě čeká nádobí.“ Ne, všechno

má svůj čas. Já jsem se pak na to nádobí těšila. Pak si splním tu svou povinnost, kterou mám. Ale to už musíte vědět kdy je napětí. Každý fanatismus nalevo i napravo vás dostane - takže zlatá střední cesta.

Tak máme padla. Tak se mějte hezky. //Potlesk//